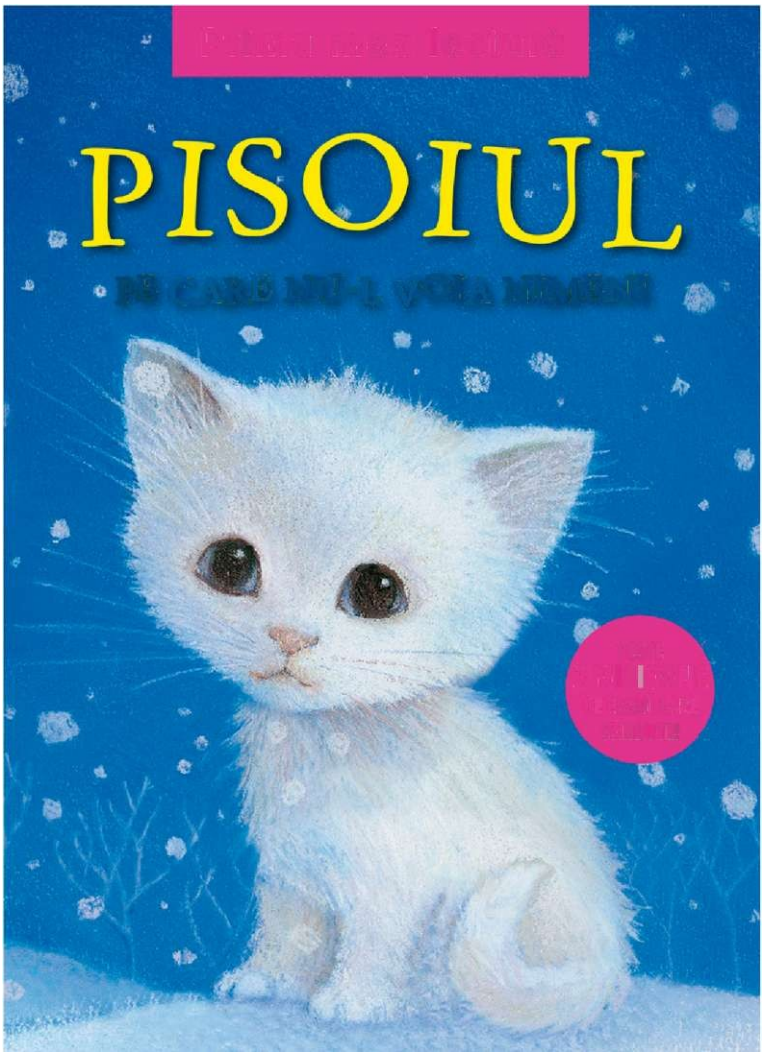
PISOIUL

Prima mea lectură

PE CARE NU-L VOIA NIMENI

PESTE fc
2 MILIOANE

DE EXEMPLARE VÂNDUTE! *

Holly Webb

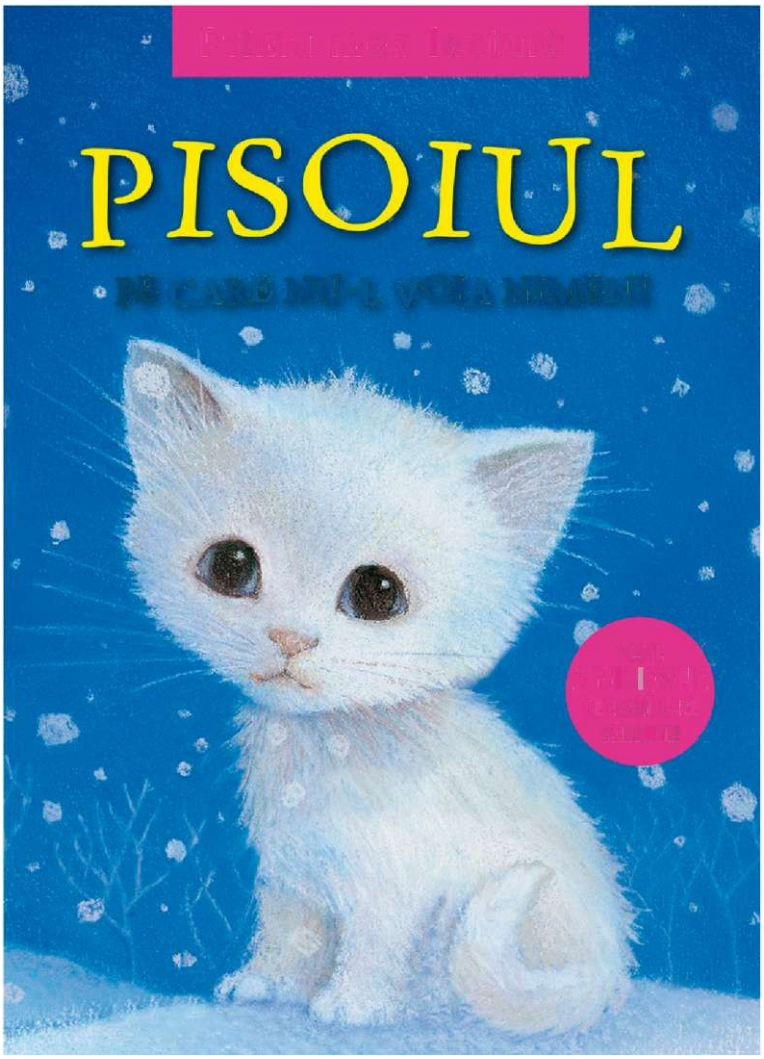
PISOIUL

Prima mea lectură

PE CARE NU-L VOIA NIMENI

PESTE fc
2 MILIOANE

DE EXEMPLARE VÂNDUTE! *

Holly Webb

PISOIUL PE CARE NU ÎL VOIA NIMENI

Pentru toţi cei care n-au uitat o pisică mult iubită

Holly Webb

PISOIUL

PE CARE NU ÎL VOIA NIMENI

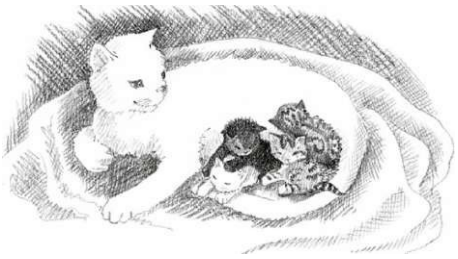

Ilustraţii de Sophy Williams

Traducere de Justina Bandol

LITERA

Bucureşti 2020

The Kitten Nobody Wanted

Holly Webb

Text copyright © 2011 Holly Webb

Ilustraţii copyright © 2011 Sophy Williams Ediţie publicată prin înţelegere cu Stripes Publishing Ltd., Londra

Editura Litera O.P. 53, C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România

tel.: 021 319 63 90; 031 425 16 19; 0752 548 372 e-mail:

comenzi@litera.ro www.litera.ro

Pisoiul pe care nu îl voia nimeni Copyright © 2017, 2020 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română Toate drepturile rezervate Traducere din limba engleză: Justina Bandol Editor: Vidraşcu şi fiii Redactor: Irina Ilie Copertă: Andreea Apostol Tehnoredactare şi prepress: Mariana Dumitru

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României

Pisoiul pe care nu îl voia nimeni / trad. Justina Bandol –
Bucureşti: Litera, 2020

ISBN 978-606-33-1432-2

ISBN EPUB 978-606-33-5162-4

I. Bandol, Justina 82-93-34=135.1 778.534.6

Capitolul unu

- Ah, Mia, ia uite! Ţi-am spus că doamna Johnston are o pisică nouă. Nu-i aşa că e drăguţă? E atât de pufoasă!

Mama mângâie pisicuţa neagră cocoţată cu un aer ţanţoş pe gardul de cărămidă din faţa casei unde locuia doamna Johnston.

Emily, cea mai bună prietenă a Miei, o gâdilă sub bărbie.

- E superbă!

Mama îi aruncă fiicei sale o privire plină de speranţă, apoi oftă. Mia nici măcar nu ridicase ochii când ea şi Emily mângâiaseră pisica. Privea în pământ şi păşi înainte, ca şi când nici nu le-ar fi auzit.

Mama şi Emily schimbară o privire îngrijorată şi se grăbiră s-o ajungă din urmă. Emily locuia la câteva case depărtare, şi fetiţele mergeau de obicei împreună la şcoală. De când Leah, sora mai mare a lui Emily, începuse liceul, mamele lor şi bunica Miei făceau cu rândul să le aducă la şcoală. Bunica locuia într-o mică aripă a casei unde-şi avea reşedinţa familia Miei şi stătea cu ea cât timp părinţii erau la muncă. Se mutase acolo cu câţiva ani în urmă, când fetiţa fusese o vreme bolnavă şi nu putea rămâne singură acasă.

- Ne vedem mâine, Mia! îi spuse Emily când intră pe aleea din faţa casei sale.

- Pa! Sună-mă dacă ai probleme la temă!

Mia era foarte bună la matematică, dar Emily se descurca mai greu. Tot drumul spre casă se văitase de tema pe care o primiseră.

Mia îşi scoase repede haina, o atârnă în cuier şi se grăbi sus în camera ei înainte ca mama să înceapă iar cu nemaipomenita pisică a doamnei Johnston. Auzi că o întreabă dacă se simte bine, dacă vrea să bea ceva sau să stea de vorbă, dar n-o băgă în seamă.

Pur şi simplu nu voia s-o asculte. Până de curând nu-şi dăduse seama cât de multe pisici locuiau pe strada ei sau întâlnea în drum spre şcoală. Acum, că nu mai suporta să le vadă, păreau să fie peste tot.

Se trânti pe pat şi se uită cu tristeţe la pătura bleumarin pufoasă întinsă la un capăt al cuverturii. Avea un imprimeu cu feţişoare de pisică şi în ea erau încă agăţate ici şi colo fire roşcate de păr. Sandy dormise întotdeauna pe ea, de când îl ştia Mia. Fetiţa se trezea încă în toiul nopţii cu impresia că fostul ei motan era acolo – uneori chiar întindea mâna să-l mângâie, aşteptându-l să înceapă să toarcă somnoros când o simţea că se mişcă. îi venea încă greu să creadă că Sandy nu mai este.

Se uită la fotografia de pe pervaz. Fusese făcută cu vreo două luni şi ceva în urmă, la începutul vacanţei de vară, cu câteva săptămâni înainte ca Sandy să moară. Slăbise deja pe atunci, şi îl duceau la medicul veterinar, dar în ziua aceea păruse să se bucure de soarele verii în curte, şi Mia fusese sigură că avea să se întremeze. Privind acum înapoi, îşi dădea seama că totuşi motanul nu sărise, nu zburdase în toate părţile şi nici nu alergase după fluturi, aşa cum făcea de obicei, ci şezuse pur şi simplu pe iarbă, la soare. Dar ea nu voise să creadă că e ceva în neregulă cu el.

Ochii i se împăienjeniră de lacrimi. Mângâie pelicula de sticlă protectoare de deasupra fotografiei şi şi-l imagină pe Sandy încolăcit în poala ei.

Cum putea mama să-i arate întruna alte pisici şi să creadă că ea se va opri să le mângâie? Iar tata îi propusese chiar să meargă la adăpostul pentru animale, săcaute un pisoi! Mia nu voia niciun

fel de pisoi, niciodată. N-avea să-i caute niciodată un înlocuitor iubitului ei Sandy.

O auzi pe mama chemând-o de la parter: poate voia să mănânce ceva. Ştergându- şi lacrimile, Mia netezi cu grijă pătura lui Sandy şi coborî la bucătărie.

îşi dădu seama că mama o privea cu îngrijorare în timp ce îşi mânca mărul, şi asta nu făcu decât s-o amărască şi mai tare.

- Pot să mă duc în curte să pun mâncare pentru păsărele? întrebă ea, căutând un pretext să plece de acolo.

Ştia că mama nu vrea decât s-o ajute, dar era în zadar, şi, oricum, în câteva clipe avea să înceapă să discute iar despre pisoi sau dacă ar fi fost bine să ia un iepure, aşa cum făcuse cu o zi în urmă.

Mia apucă punga cu mâncare pentru păsări din bufet şi ieşi pe uşa din spate, răsuflând uşurată. O stăncuţă ţopăi cu paşi mici din calea ei când se apropie de hrănitorul pentru păsări, şi, în timp ce îl dădea jos din agăţătoare, fetiţa îi murmură câteva cuvinte liniştitoare.

- Nu te speria, plec imediat. Şi probabil c-au să cadă seminţe şi pe jos, poţi să vii să le ciuguleşti.

Vărsă seminţele înăuntru, apoi atârnă hrănitorul la loc şi se cocoţă pe un braţ al băncii, tremurând uşor în soarele de toamnă. Nu voia să intre încă în casă.

Dintr-odată, simţi pe mână un botic umed şi sări cât colo, copleşită fără voia ei de o speranţă prostească.

Dar, când se întoarse, nu-l văzu pe frumosul ei Sandy. Era o pisică albă, durdulie, cu ochi albaştri, şi Mia o recunoscu imediat: Silky, pisica lui Emily.

- Bună, Silky! şopti ea. Te-ai cam rotunjit, frumoaso! Emily n-ar trebui să-ţi mai dea atâtea bobiţe.

Silky se frecă de ea cu gingăşie. Pisicile o plăceau întotdeauna pe Mia, şi, oricum, Silky o cunoştea bine, căci fetiţa îşi petrecea o grămadă de timp în casa prietenei sale. îl cunoscuse şi pe Sandy, deşi el o gonise întotdeauna când ea venea în curtea lui.

Da, în curtea aceasta.

Mia înghiţi în sec şi o împinse uşurel pe Silky la o parte, apoi se întoarse cu pas

repede în casă.

Mama ei stătea lângă fereastra din bucătărie – se uitase după ea şi acum oftă, aproape neauzit, când Mia intră grăbită.

- Eşti bine, scumpa mea?

- Mă duc să-mi fac temele, murmură Mia, încercând să-şi păstreze calmul.

Se săturase ca lumea să-şi facă griji pentru ea. La masa de dimineaţă, tatăl ei îi vorbise întruna despre Sandy! Dar ea era perfect în regulă! De ce nu puteau ceilalţi s-o lase pur şi simplu în pace?

Capitolul doi

A doua zi dimineaţă, în drum spre şcoală, Mia şi bunica ei trecură s-o ia şi pe Emily. Fetiţa le făcu semn cu mâna de la geam când le văzu apropiindu-se pe aleea din faţa casei, apoi dispăru şi, după câteva secunde, deschise larg uşa de la intrare.

- Ghici ce-am descoperit! strigă ea cu glas ascuţit.

Mia clătină din cap, râzând. Emily se repezi pe alee spre ele.

- Ce? Că tema la mate a fost uşoară?

Emily se scutură de un fior şi făcu o strâmbătură.

- Nu, a fost groaznică, nici măcar nu vreau să mă gândesc la ea. Trebuie să-ţi spun, pentru că n-ai să ghiceşti niciodată. Se pare că Silky o să aibă pui!

Bunica surâse încântată, iar Mia scoase o exclamaţie de surpriză.

- Poftim? Adevărat? Când?

- Nu ştim prea bine. Mama o s-o ducă azi la medic. Aseară ne uitam la ea şi neam dat seama că i s-a îngroşat foarte tare mijlocul. Mama e cam îngrijorată... Adică, se bucură, dar zice că o să fie multe probleme de rezolvat şi o să trebuiască să le găsim stăpâni tuturor pisoilor. Emily se încruntă. Dar eu şi Leah vrem s-o convingem să-l păstrăm pe unul din ei.

- Ah, super!... murmură Mia. Ştii că Silky a venit ieri la noi în curte, şi chiar mă gândeam că arată cam rotofeie. Dar nu mi-a trecut prin cap că ar putea avea pui!

„I-am aruncat doar o privire şi am împins-o de lângă mine”, adăugă ea în minte, simţindu-se puţin vinovată.

Fericită, Emily pălăvrăgi despre pisoi tot drumul spre şcoală. Se întreba câţi aveau să fie şi dacă se putea să iasă toţi albi, ca Silky.

Mia îi răspundea din când în când, dar în cap i se rotea un vârtej de gânduri. încă îi plăceau pisicile, bineînţeles. în vremea din urmă însă, îi venea într-adevăr greu să stea în preajma lor, pentru că de fiecare dată îşi amintea de Sandy. Şi nu i-ar fi fost aşa de neplăcut dacă părinţii ei n-ar fi insistat atâta să ia un alt animal de casă. Păreau să creadă că Mia avea nevoie de o altă pisică pentru a putea să se desprindă de amintirea fostului motan. Iar acum, Emily era şi ea atât de bucuroasă că va avea pisoi...

- Ce-i, Mia? De ce ai tăcut aşa? o întrebă prietena ei după ce îşi luară la revedere de la bunica şi intrară pe porţile şcolii.

Mia zâmbi şi clătină din cap.

- N-am nimic. Mă bucur că azi mergem acasă cu mama. Putem să trecem pe la tine s-o vedem pe Silky? Şi să ne spună mama ta ce-a aflat la medic?

Se străduia să pară încântată, aşa cum ştia că ar fi trebuit să fie, şi probabil că reuşi, pentru că Emily îi aruncă o privire radioasă.

- Bineînţeles! spuse ea îmbrăţişând-o. Abia aştept să le spun tuturor că Silky e gravidă! Sper din tot sufletul că e adevărat!

Emily îi dădu vestea cea mare mamei Miei de îndată ce ieşiră din şcoală după ore. Mama venise direct de la muncă şi nu apucase să discute cu bunica, aşa că fu luată complet pe nepregătite.

- Ah, Mia, nu-i aşa că e o veste minunată? O să aibă pisoiaşi!

- Ba daaaa! Mia încerca să pară fericită: chiar n-ar fi vrut să strice bucuria prietenei sale. Putem să trecem pe la Emily, s-o vedem pe Silky? întrebă ea. Mama ei a dus-o la veterinar, aşa că la ora asta ar trebui să ştie sigur. Poate a aflat chiar şi când o să se nască puii.

Mama încuviinţă din cap.

- Desigur!

O porniră cu pas iute spre casă, şi, când ajunseră, Emily dădu buzna pe uşa de la intrare, luându-le-o înainte şi strigându-şi mama.

- Ce-a spus medicul? Chiar are pui? Când naşte?

- Mai curând decât credeam! răspunse mama ei, râzând. S-ar putea să mai dureze doar vreo două săptămâni, a zis doctoriţa. I-a pipăit abdomenul şi a fost de părere că sunt cel puţin trei pisoi, probabil mai mulţi.

- Trei! exclamă Emily, lăsându-se pe vine lângă Silky, care stătea ghemuită în coşul ei căptuşit. De asta e aşa de umflată!

Mia se aşeză pe covor lângă prietena ei şi o mângâie cu blândeţe pe Silky. Pisica primise un nume foarte potrivit, căci blăniţa îi era minunat de moale şi de mătăsoasă. Nu dormea, dar frumoşii ei ochi albaştri erau pe jumătate închişi, ca şi cum ar fi fost obosită. Şi, de fapt, probabil chiar obosise, se gândi Mia.

- Trei pisoi cărora trebuie să le găsim stăpân, oftă mama ei şi se uită gânditor la mama Miei. Nu cred că...

Fetiţa o văzu pe mama ei zâmbind şi aruncându-i o privire întrebătoare, cu sprâncenele ridicate. Mama lui Emily o privi şi ea şi dădu din cap a înţelegere. Mia pricepu imediat ce voia să spună mama: „Poate, dar nu ştiu ce va zice Mia”.

O mângâie încă o dată pe Silky. I se părea ciudat gândul că în burta pisicii se înghesuiau câţiva pui mici de tot.

- Mami, am foarte multe teme de făcut, spuse ea, ridicându-se în picioare. Hai să mergem!

Nu era, de fapt, nevoie să plece chiar atunci, dar nu mai voia ca mămicile să facă schimb de priviri secrete.

Subiectul pisoiaşilor care aveau să vină pe lume rămase însă de actualitate. La masa de seară, tatăl ei nu conteni cu întrebările – voia să ştie când avea să nască Silky şi cum arăta.

- Silky e o pisică foarte frumoasă, spuse el, privind-o pe Mia. O să aibă nişte pui superbi, nu crezi?

Mia dădu din cap.

- Dar nu la fel de frumoşi ca Sandy, spuse ea, privindu-l ferm. N-o să mai găsim niciodată un motan ca el.

El scutură din cap şi oftă.

- Nu, probabil ai dreptate. Dar să ştii, Mia, că şi ceva care nu e la fel poate să fie bun.

Când se duse la culcare în seara aceea, Mia rămase multă vreme trează în pat, strângând în braţe păturica lui Sandy şi gândindu-se. Nu avusese, de fapt, niciodată un pisoi al ei. Sandy fusese mai în vârstă decât ea: avea cam doi ani când se născuse Mia. Bunica ţinea în micuţa ei cameră de zi o fotografie foarte frumoasă a nepoţicăi, pe care părinţii Miei i-o trimiseseră pe vremea când locuia în vechea ei casă, înainte să se mute să aibă grijă de ea. în fotografie se vedea Mia, bebeluş, stând în leagănul ei electric şi întinzând o mânuţă durdulie ca să prindă coada lui Sandy, care trecea prin faţa ei.

Mama avea şi ea în album fotografii ale lui Sandy de pe vremea când era motănel. Fusese adorabil pe atunci – cu ochii lui verzi rotunzi, care păreau prea mari pe faţa mustăcioasă şi cu pernuţe de culoarea piersicii coapte pe lăbuţe. Pernuţele se mai întunecaseră la vremea când Mia căpătase primele amintiri cu el, pentru că ieşise deja de multe ori afară şi i se bătătoriseră. Dar era încă foarte frumos, şi ochii îi străluceau ca nişte smaralde.

Mia înghiţi în sec şi-şi îngropă faţa în pătură. Mirosea încă a Sandy. Şi-ar fi dorit să se bucure mai mult pentru Emily, dar numai gândul la pisoi îi stârnea un dor nespus de fostul ei motan. Nu ştia dacă ar fi suportat să-i vadă în realitate.

Capitolul trei

- Mă întreb dacă s-o fi întâmplat ceva! zise Emily emoţionată, în timp ce-şi îmbrăca haina la sfârşitul orelor. Azi vine mama după noi – abia aştept s-o întreb! Silky a fost sfioasă şi parcă un pic ciudată tot weekendul şi, pe urmă, azi- dimineaţă, s-a dus şi s-a ghemuit în bufetul de pe hol. Sunt sigură că s-a pus să „clocească”, cu alte cuvinte, se pregăteşte să nască.

Era într-o luni, la două săptămâni după ce aflaseră că Silky urma să aibă pui, şi Emily devenea tot mai nerăbdătoare cu fiecare zi.

Mia zâmbi. Cu toate că gândul la pisoi îi făcea dor de Sandy, îşi dădea seama cât de fericită era Emily. Se grăbiră amândouă să iasă pe terenul de joacă şi să se uite în toate părţile după mama lui Emily. N-o văzură însă: în locul ei, de lângă poartă le făcea cu mâna bunica Miei.

- Bunico! Ce cauţi aici? se miră Mia. Bunica zâmbi.

- Silky naşte! Mama ta n-a vrut s-o lase singură, Emily, şi m-a sunat pe mine. Azi nu mă dor aşa tare piciorele, aşa că am ieşit la o plimbare.

- Naşte chiar acum? exclamă Emily ameţită de bucurie, învârtindu-şi ghiozdanul. O, Doamne! Câţi pisoi au ieşit până acum?

- Patru, se pare, deşi mama ta zicea că s-ar putea să mai fie. Dar nu ştia sigur.

- Patru pisoi! zise Emily cu înflăcărare, şi până şi Mia simţi că i se pune un nod în stomac de emoţie. Doamnă Lovent, puteţi s-o lăsaţi pe Mia să vină până la mine să-i vadă?

- Cred că azi n-ar trebui, zise bunica, reflectând puţin. Abia s-au născut, şi Silky va fi obosită şi foarte protectoare cu puii, din câte îmi închipui. Nu cred c-o să agreeze musafirii. Poţi să-i povesteşti mâine Miei despre ei.

Tot drumul, Emily mai mult alergă decât merse şi, ajunsă la poarta casei, se năpusti în curte fără să mai apuce decât să le facă scurt cu mâna Miei şi bunicii, care o porniră mai departe până la casa lor.

- Arăţi foarte serioasă azi, Mia, observă bunica. Nu te bucuri că s-au născut pisoii?

Mia rămase tăcută o clipă. Drumul grăbit spre casă şi pălăvrăgeala entuziastă a lui Emily pe tema puilor lui Silky îi treziseră din nou sentimentul acela ciudat de nefericire, parcă mai mult ca niciodată. Părea cu totul nedrept ca Emily s-o aibă pe frumoasa ei Silky plus patru pui drăgălaşi. De fapt, Mia nu era invidioasă pe Emily, ci doar tristă.

- M-am bucurat, recunoscu ea. Când ne-ai spus că s-au născut, mi s-a părut minunat. Dar pe urmă Emily a început să vorbească întruna despre cât o să fie de frumoşi şi cum abia aşteaptă să-i ia în braţe şi să se joace cu ei. Şi m-a apucat un dor de Sandy... îşi plecă ochii şi se sprijini cu capul de braţul bunicii. Nici măcar nu ştiu dacă aş vrea să mă duc să-i văd, şopti ea.

Bunica dădu gânditoare din cap.

- îmi închipuiam eu că asta e. Biata mea Mia! o strânse ea în braţe chiar când ajungeau în dreptul casei. Hai să mergem să ne facem câte-o ciocolată caldă! Poate te mai înveseleşti.

A doua zi, la şcoală, Emily nu mai vorbea decât despre pisoi. Prietenele lor, Libby şi Poppy, se grăbiră s-o asalteze cu întrebări, nerăbdătoare să afle cum decurseseră lucrurile. Mia se strădui şi ea să nu se ţină deoparte şi să pară entuziastă, dar nu-i venea uşor.

- Unul e negru, doi sunt tărcaţi şi ultimul care s-a născut e alb. E mic de tot şi are nişte mustăţi uriaşe! îi povesti Emily radioasă. Crezi că poţi să vii să-i vezi după ore?

Mia şovăi. Ar fi putut, dar se temea să nu facă vreun gest cu totul nepotrivit – de pildă, s-o bufnească plânsul.

- Păi... nu ştiu prea bine, zise ea tărăgănat. Azi mă ia bunica, şi parcă zicea ceva de nişte cumpărături.

-A!

Emily făcu o faţă mirată, de parcă s-ar fi aşteptat ca Mia să fie mai entuziastă. Prietena ei se simţi vinovată.

- Ai învăţat cuvintele pe care le-am avut de scris? întrebă ea repede, ca să-i distragă atenţia lui Emily.

Prietena ei se strâmbă.

- Ei, m-am uitat niţel pe ele... Dar nu-mi venea să stau cu ochii decât la pisoi. Sunt atât de scumpi, cum se vâră unul în altul, şi Silky cum scheaună pe lângă ei! E foarte haioasă. Cred că nu le-

am învăţat ca lumea, oftă ea, amintindu-şi de cuvinte. Poţi să mă întrebi puţin din ele?

Mia dădu aprobator din cap, simţindu-se uşurată. Se descurcase azi, până la urmă, dar ştia că n-are cum să-şi găsească pretexte la nesfârşit. Mai devreme sau mai târziu, trebuia să-i vadă pe pisoi.

Până la sfârşitul săptămânii îşi epuizase toate scuzele, şi Emily părea să-şi piardă răbdarea. Vineri, la ora prânzului, îi spuse

Miei că mama ei fusese de acord s-o cheme sâmbătă ori duminică să vadă pisoii, dacă voia.

Mia simţi că i se goleşte mintea. Ce-ar mai fi putut să spună ca să ascundă faptul că nu vrea, de fapt? Nu putea să pretindă că e ocupată tot weekendul.

- Deci vii? o întrebă Emily, privind-o ţintă, uşor încruntată. Mia

deschise gura şi apoi o închise la loc, neputincioasă.

- Nu vrei să vii, nu-i aşa? zise Emily cu o voce albă, iar Mia îşi dădu seama că prietena ei se simte profund jignită şi se îngrozi.

- Iartă-mă... şopti ea.

- E din cauza lui Sandy? întrebă Emily.

Ai fi zis că vrea să pară supărată, dar nu-i reuşeşte. Şi asta pentru că Emily nu se pricepea să se certe. Când avea vreo neînţelegere cu Mia, nu treceau două minute şi ea izbucnea în plâns.

Mia încuviinţă din cap.

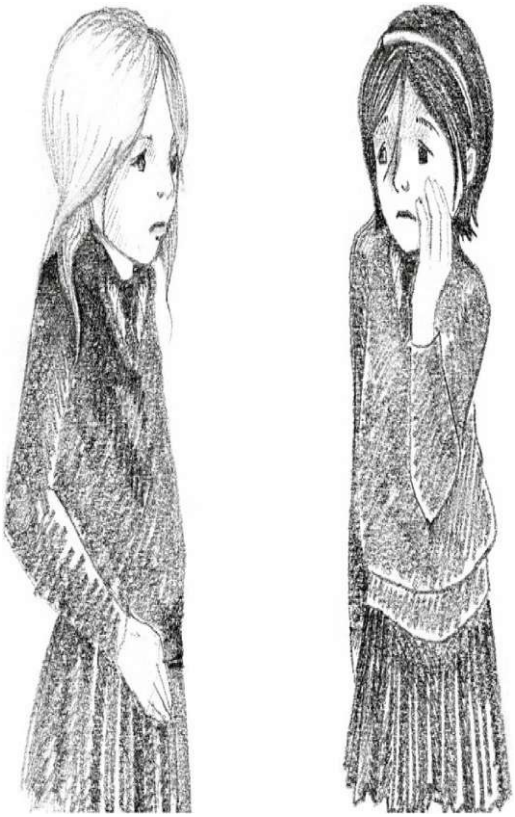

- Nu că n-aş vrea să se fi născut... Mi-e pur şi simplu dor de Sandy, şi faptul că tu ai atâţia pisoi...

- Ştiu că ţi-e dor de Sandy, zise Emily, şi în glas i se simţea deja umezeala lacrimilor. Dar se presupune că eşti prietena mea cea mai bună, şi ar trebui să încerci să te bucuri pentru mine! Chiar îmi doream să ţi-i arăt.

Mia dădu iar din cap. Simţea că nu mai are nici ea mult până să plângă.

- Ştiu! Şi chiar încerc, să ştii! Doar că pur şi simplu nu pot să nu fiu tristă când mă gândesc la el. Nu pot să mă bucur de pisoii tăi! Nu pot, şi gata!

Emily se uită lung la ea, şi ochii căprui i se umplură de lacrimi. Apoi suspină tremurat, smiorcăindu-se, şi fugi să se ascundă într-un colţ al terenului de joacă, în spatele unei bănci.

întristată, Mia rămase cu privirea pierdută după ea. Ştia că n-ar fi trebuit s-o lase aşa, că s-ar fi cuvenit să se ducă să-şi ceară scuze, să promită că avea, fireşte, să vină să vadă pisoii. Dar nu se putu urni din loc.

Drumul spre casă fu foarte ciudat. Cele două fetiţe nu vorbiră una cu alta, şi bunica Miei, care venise să le ia după ore, abia dacă reuşi să scoată două vorbe de la ele. Mia se simţi uşurată când Emily se strecură pe poarta casei ei şi dispăru din vedere.

- Ce Dumnezeu e cu voi? o întrebă bunica în timp ce se dezbrăcau în vestibul. V-aţi certat?

- Oarecum... recunoscu Mia.

- Sper să vă împăcaţi, draga mea. Amândouă păreţi foarte nefericite. Nu poţi să discuţi cu Emily? De ce n-o suni?

Mia clătină din cap.

- N-a fost o ceartă propriu-zisă. N-am ţipat una la alta sau ceva de genul ăsta. Eu sunt vinovată în primul rând, şi Emily n-are cum să mai fie prietena mea până când la mine nu se schimbă ceva. Dar eu nu pot...

Şi Mia suspină. Toată după-amiaza se simţise groaznic, şi acum, că era acasă numai cu bunica, îi venea să dea frâu liber lacrimilor.

Bunica o strânse în braţe.

- Ah, Mia! Nu vrei să-mi spui ce s-a-ntâmplat? Poate te ajută să vorbeşti cu cineva.

Fetiţa scutură din cap.

- Nu cred că are cum să m-ajute, şopti ea.

O lăsă însă pe bunica s-o conducă în micul ei apartament şi se aşeză lângă ea pe canapeaua din camera de zi.

Bunica îi dădu un şerveţel.

- Ia zi! Ce s-a întâmplat?

- Emily vrea să mă duc să-i văd pisoii.

- Şi tu nu poţi?

Mia se sprijini de umărul ei.

- Mă amărăşte prea tare, murmură ea. Mami şi tati o ţin întruna că ar trebui să luăm alt animal – un iepure, poate, sau chiar o altă pisică. E ca şi cum toată lumea l-a uitat pe Sandy.

Bunica oftă.

- Nu cred că-i aşa, Mia. Părinţii tăi nu fac decât să încerce să te înveselească puţin. Toţi am fost ataşaţi de Sandy, ştii foarte bine. Dar îmi dau seama că pentru tine a fost un motan cu totul special.

- Mi-e foarte, foarte dor de el... zise Mia cu lacrimi în ochi. Iar mami şi tati nu vor să mă asculte. Li se pare că ar fi trebuit de mult să-l uit şi că nu fac decât să mă prostesc!

- Ah, Mia, nu-i adevărat! Vor doar să fii fericită.

- Dar Sandy a murit în august, iar acum e abia octombrie! încă nu mi-a trecut! se smiorcăi Mia. Nici nu-mi pot imagina cum ar fi să nu-mi mai fie dor de el. Iar acum, nici lui Emily nu mai pot să-i spun nimic despre asta, pentru că ea e superîncântată de pisoi. Am încercat să-i explic, dar nu cred că m-a înţeles.

- E un moment deosebit pentru ea, zise bunica, mângâindu-şi nepoata pe păr. E firesc să fie fericită, nu crezi?

- Ba da, bineînţeles. Doar că mi-aş dori să pot şi eu să-i împărtăşesc bucuria.

- Dar tu eşti sigură că vrei să simţi bucurie? întrebă bunica pe un ton pătrunzător, şi Mia se ridică de pe canapea şi o privi ţintă.

- Sigur că vreau! Nu-mi place să fiu nefericită!

- Şi totuşi, eu am impresia că te agăţi de starea aceasta de tristeţe, Mia. Ţi se pare că, dacă eşti nefericită, asta înseamnă că există cineva căruia încă i-e dor de Sandy. Aproape ca şi cum el ar fi încă aici. înţelegi ce vreau să spun?

Mia clătină din cap.

- Nu-i aşa...

Dar se opri. Poate că era – puţin – la urma urmei.

- Uite! Bunica se ridică şi luă un mic album foto de pe raft. L-am făcut pentru tine, dar n-aveam de gând să ţi-l dau încă. Mă temeam să nu te supere şi mai tare.

- Ah, bunico! Sunt toate fotografiile cu Sandy... Mia întorcea paginile, râzând, urmărind cum Sandy se transformase din micul

ghem de blăniţă roşcată în motanul mare şi frumos pe care şi-l amintea ea. A fost atât de deosebit! spuse ea cu voce tristă.

- Ştii ce am observat eu în primul rând în pozele astea? zise bunica, zâmbind unei fotografii de la Crăciunul trecut, în care Sandy zăcea trântit într-un morman de hârtie de împachetat, cu o panglică înfăşurată pe labă. A fost întotdeauna un motan fericit.

Mia zâmbi. Era adevărat.

- Cu excepţia ultimelor două-trei săptămâni, când a fost bolnav, reluă bunica. Atunci era atât de obosit, încât n-a mai fost el însuşi. începea să toarcă dacă-l mângâiam, mai ales de dragul tău. Dar altfel, dormea mai tot timpul.

Mia încuviinţă din cap.

- Nu mai voia nici măcar să mănânce.

- Exact. Sandy, care era aşa un gur-mand!

Mia chicoti. Mama se supăra întotdeauna pe el: dacă se întâmpla să lase ceva pe masă în bucătărie când gătea, era de ajuns să se întoarcă o clipă cu spatele pentru ca laba lui roşcată să-l facă să

dispară. Mânca până şi ciuperci, lucru cu totul neobişnuit la o pisică.

- Pe atunci nu mai era chiar atât de fericit, nu? murmură Mia.

Bunica scutură încet din cap.

- Nu. Şi îmi mai amintesc că te iubea foarte mult, Mia. Ţii minte cât de tare îi displăcea să te vadă supărată?

- Ca atunci când am căzut.

Fetiţa închise ochii, rememorând momentul. Căzuse pe scări şi se lovise la mână – nu şi-o rupsese, dar o duruse oricum foarte rău. Umblase apoi prin casă cu ea bandajată, până când Sandy venise şi se aşezase pe pieptul ei, în timp ce ea şedea pe canapea, şi o privise fix, mângâind-o cu mustăţile lui enorme pe obraz şi torcând ca un motoraş. Părea ferm hotărât s-o facă să se simtă mai bine. Şi bineînţeles că exact asta se întâmplase!

- într-adevăr.

Mia se uită la ultima poză din album. Ea şi Emily îl ţineau pe Sandy – care era suficient de mare ca să poată fi ţinut de două

fetiţe. Amândouă zâmbeau cu gura până la urechi, iar motanul părea foarte satisfăcut de sine.

- Emily e prietena ta cea mai bună, Mia. Pentru prieteni trebuie să-ţi dai silinţa, chiar dacă uneori ţi-e greu.

Mia dădu din cap.

- Ştiu. Am s-o sun să-i cer iertare şi o să mă duc să văd pisoii. în curând. Poate luni. Cât despre Sandy, am să-ncerc să nu-mi mai fie atât de dor de el, bunico. Promit.

Capitolul patru

Bunica îi povestise probabil mamei despre discuţia pe care o avusese cu Mia, pentru că, luni dimineaţă, mama anunţă că o ducea ea pe Mia la şcoală şi că pe drum aveau să se oprească s-o ia şi pe Emily.

- Poate intri câteva minute să vezi pisoii, îi propuse ea. Dar nu stai mult, pentru că n-aveţi voie să întârziaţi. Ce părere ai?

Mia încuviinţă din cap şi o strânse în braţe. îşi dădea seama ce încerca să facă mama: îi dădea prilej să arunce o privire asupra pisoilor numai câteva minute. Dacă s-ar fi întristat prea tare, putea să spună că trebuie să se grăbească să ajungă la şcoală.

Emily şi mama ei le aşteptau la uşă. Cele două mame vorbiseră probabil între ele, înţelese Mia şi simţi un val de recunoştinţă faţă de mama şi de bunica ei, care-şi făceau griji pentru ea şi încercau să îndrepte lucrurile. Până atunci o deranjase toată tevatura asta, dar acum îşi dădea seama că adulţii nu voiau decât să-i fie de ajutor.

- Vino, vino să-i vezi! o prinse Emily de mână, trăgând-o după ea. Azi-dimi- neaţă când am coborât deschiseseră ochii. Sunt atât de drăguţi! Se opri apoi şi o privi îngrijorată. Vrei să-i vezi, nu?

Mia dădu din cap.

- Sigur. Şi îmi pare rău că am fost aşa năzuroasă.

- Ba n-ai fost! o îmbrăţişă Emily.

Mia se simţea încă neliniştită când intră împreună cu Emily în bucătăria încălzită. Silky şi pisoii aveau un soi de cuşcă pe care mama lui Emily o meşterise din nişte rafturi vechi şi o aşezase lângă calorifer, pentru ca puilor să le fie cald.

- Uită-te la ei! îi spuse Emily cu mândrie. Nu ţi se par cele mai frumoase fiinţe din lume?

Mia aruncă o privire în cuşcă. Silky căscă larg şi-şi pironi privirea asupra ei. Părea să fie întru totul de acord cu Emily şi convinsă că Mia trebuia să aibă şi ea

aceeaşi părere. îşi plecă apoi ochii spre mica ei familie, şi pe faţa ei frumoasă se zugrăvi o expresie limpede de mândrie uşor arogantă.

Puii se zvârcoleau pe lângă mamă. Chiar în clipa când Mia se aplecă să-i vadă mai de aproape, puiul negru, care părea să fie

cel mai mare – deşi era greu de spus – se căţără în spinarea celui alb, mai mic. Mărunţelul scoase un chiţăit de indignare.

- Aoleu! N-a păţit nimic? întrebă Mia tulburată, dar Emily nu făcu decât să râdă în pumn.

- N-a păţit, nicio grijă! Aşa fac tot timpul. Mă gândeam că s-or mai potoli când au să deschidă ochii, dar ei se caţără în continuare unul peste altul. Și sunt foarte lacomi şi foarte băgăcioşi când vor să sugă de la Silky.

- Cel alb e băiat, nu-i aşa? Mezinul.

Emily îi spusese că erau trei pisicuţe şi un motănel. Acum aprobă din cap.

- E foarte simpatic, nu?

- Toţi sunt.

Mia se lăsă pe vine lângă cuşcă, aruncându-i întâi o privire lui Silky, ca să se asigure că n-o deranja. Dar pisica-mamă părea bucuroasă să-şi etaleze puii. Cei doi tărcaţi sugeau, iar pisicuţa

neagră încerca şi ea să se agaţe de burta ei. Numai pisoiul mic şi alb rămăsese ghemuit lângă labele din faţă ale mamei. Acum căscă şi o privi pe Mia cu ochii lui adânci, bleumarin.

Mia ştia că e încă prea mic ca să o poată vedea bine, dar părea cumva să se uite drept la ea. Apoi pisoiul îşi încreţi boticul şi scoase un mieunat mărunţel.

Mia zâmbi şi-i întinse degetele, să i le miroasă. Cum putuse crede că o făptură atât de dulce şi de fragilă avea s-o întristeze?

Cumva, după întâmplarea aceasta, fetiţa simţi că gândul la pisoii lui Emily n-o mai deranja. Poate pentru că niciunul din ei nu era roşcat, aşa cum fusese Sandy. Erau, în schimb, ei înşişi – adică altfel, şi, deşi Miei îi era încă dor de fostul ei motan, puii se dovedeau atât de haioşi, încât o făceau mai mereu să râdă. Mai ales cel alb, care părea foarte afectuos: tot timpul o căuta cu boticul şi îi lingea degetele.

într-o vineri după-amiază, la vreo două săptămâni după venirea pisoilor pe lume, Mia veni în vizită la prietena ei. De data asta chiar îi făcea plăcere. După acea primă dată, trecuse de mai multe ori pe la Emily, dar întotdeauna pe fugă. încă nu avusese ocazia să stea pe îndelete cu pisoii.

Acum păşi după prietena ei în bucătărie. Nu mai văzuse puii de două-trei zile şi, când se apropie de cuşcă, rămase cu gura căscată.

- Doamne, ce-au crescut! Emily râse.

- Ştiu! E incredibil, nu? Mia clătină din cap.

- Zici că i-a umflat cineva ca pe nişte baloane de blăniţă...

Se lăsă pe vine ca să se uite mai atent la cei patru pisoiaşi. Una dintre pisicuţele tărcate se plimba cu paşi hotărâţi pe pledul întins în cuşcă, iar ceilalţi trei sugeau.

- Parcă au mai căpătat siluete de pisică. înţelegi ce vreau să spun? înainte erau ca nişte mingiuţe pufoase, dar acum sunt nişte pisici în miniatură. A, ia uite...!

Motănaşul alb părea s-o fi auzit. Se opri din supt şi privi curios în jur, încercând să-şi dea seama din ce parte venea vocea aceasta cunoscută. Apoi se apropie împleticit de ea, scoţând miorlăitul acela subţirel pe care Mia îl mai auzise.

- Bună, dulceaţă! şopti fetiţa, şi pisoiaşul mieună din nou drept răspuns, încercând să se caţere pe peretele cuştii.

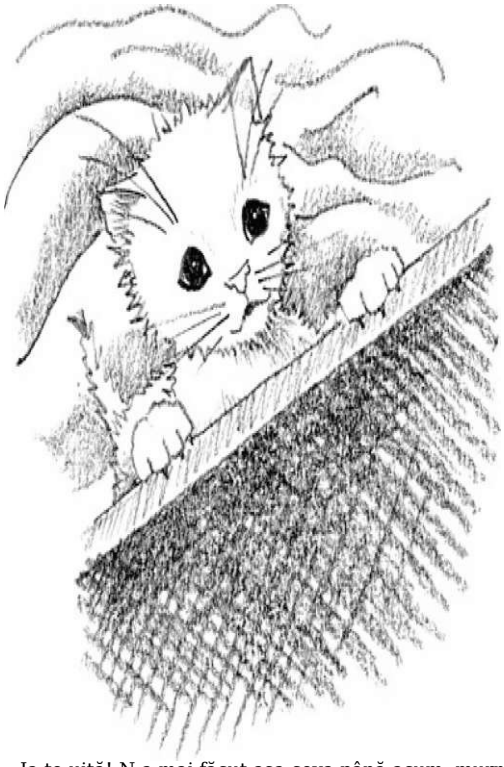

- Ia te uită! N-a mai făcut aşa ceva până acum, murmură Emily cu ochi mari.

- Pot să-l iau puţin în braţe? întrebă Mia cu căldură. Oare Silky s-ar supăra?

Silky le hrănea încă pe pisicuţa tărcată şi pe cea neagră, dar ridicase capul şi îi privea atentă pe Mia şi pe puiul cel alb.

- Cred că e în regulă, nu, mami? întrebă Emily. I-am mai luat şi noi în braţe până acum, şi e limpede că el chiar îşi doreşte!

Mia se aplecă încet şi, cu mişcări blânde, luă motănelul din cuşcă şi şi-l puse cu grijă în poală.

Puiul începu să toarcă abia simţit, frământându-i uşor uniforma cu lăbuţele din faţă. Apoi se ghemui cu un oftat mulţumit. Era exact ce-şi dorise.

- E atât de moale! şopti Mia. Şi sunt sigură că i-au mai crescut mustăţile de când nu l-am văzut. Uită-te puţin la ele!

Pisoiul o aţinti cu privirea. îi plăcea vocea ei. O ţinea minte pe Mia de la ultima vizită – şi îi recunoştea mirosul. Fetiţa îl mângâiase, iar el îşi dorise şi atunci să-l ia în braţe. Căscă, şi straturile de mustăţi albe îi tremurară în cascadă.

- Niciunul nu mai are asemenea mustăţi! râse Mia. Aşa ar trebui să-i spui, Emily – Whiskers! Nu le-ai dat încă nume, nu?

Emily clătină din cap şi, dintr-odată, zâmbi larg.

- Nu i-am pus nume decât pisicuţei negre, pentru că vrem s-o păstrăm. E cadoul de ziua mea! Şi o luă de jos pe mica negricioasă, care părea să fi adormit în timp ce sugea. O să-i spunem Satin, pentru că se potriveşte cu Silky, nu?

Şi o strânse sub bărbie, plină de căldură.

- Eşti o norocoasă! zâmbi Mia, dar simţi că i se pune un nod în gât.

Bineînţeles, puii trebuiau daţi la stăpân. Fetiţa oftă, şi motănelul alb scoase un mic mormăit când aşternutul de sub el se mişcă. Mia îl cunoştea pe Whiskers – aşa-i venea să-l numească acum, deşi ştia că n-avea să rămână neapărat numele lui pe viitor – abia de două săptămâni, dar simţea deja că o să-i ducă dorul.

Capitolul cinci

Whiskers se zgribuli şi mai adânc în cuta confortabilă a păturii. Era încă foarte mic, dar începea să înţeleagă câte puţin lumea din jurul lui, iar azi îi era frig. Şi nu-i plăcea. în mod normal s-ar fi înghesuit în mama lui, dar deocamdată ea nu era. Acum, că el şi surorile lui crescuseră – aveau aproape patru săptămâni –, Silky îşi permitea să-i lase câteodată singuri.

Lângă el în cuşcă ateriză ceva moale, şi Whiskers tresări şi se trezi din moţăială. Era un obiect mare, rotund şi roz-strălucitor, complet necunoscut lui. Nici cele două pisicuţe tărcate n-aveau habar ce putea fi şi se apropiará de el împreună, tiptil, şuierând înfricoşător. Se pricepeau foarte bine să se prefacă ameninţătoare. Whiskers şi Satin se uitară cu îngrijorare cum una dintre ele loveşte uşor cu laba obiectul viu colorat. Acesta săltă puţin. Pisicuţa îl atinse din nou, şi el se legănă destul de curios, încât, în clipa următoare, tărcata îndrăzni să-l râcâie cu gheruţele scoase.

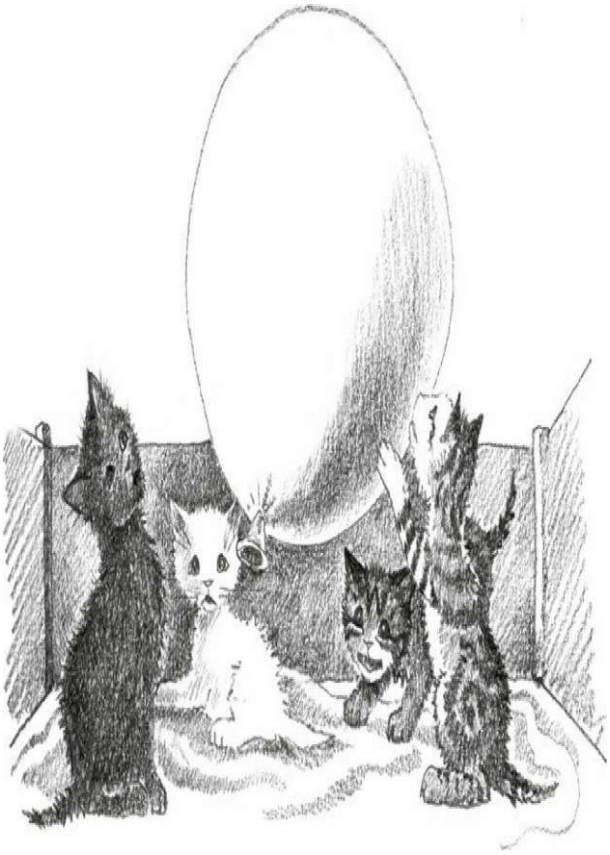

Balonul explodă cu un bubuit asurzitor, şi cele două pisicuţe săriră cât colo, speriate, uitându-se cu nedumerire la peticul de cauciuc roz încreţit care rămăsese de pe urma lui. Whiskers se retrase în grabă în colţul cuştii, mieunând înfricoşat şi sperând ca mama lor să se întoarcă mai repede. Habar n-avea ce se întâmplase! Cum dispăruse obiectul acela roz şi de unde venise pocnetul acela cumplit?

Silky dădu buzna în încăpere, convinsă că puii ei erau în pericol, şi, dintr-un salt disperat, fu în cuşcă, unde îi cuprinse pe toţi dintr-o privire. Whiskers se lipi de ea, tremurând.

- Iertaţi-mă, pisoiaşilor! Emily se lăsă pe vine lângă adăpostul pentru pisici. N- am vrut să vă sperii. N-a fost decât un balon. Le umflu pentru petrecerea de ziua mea, şi cel roz s-a rostogolit de pe masă fără să-mi dau seama.

Whiskers mieună din nou, uitându-se cu atenţie la bizarele obiecte roz care se vedeau pe masa din bucătărie. Oare asta însemna că aveau să mai fie bubuituri la fel de înspăimântătoare? Emily încercă să-l mângâie puţin ca să-l liniştească, şi el o lăsă, dar tremura şi-şi arătă dinţişorii.

- Of! spuse ea dezamăgită. Te-am speriat rău, nu? Ei, oricum, să ştii că am şi o veste bună. în după-amiaza asta vine Mia şi o să rămână la noi peste noapte. Ce părere ai, nu e super? îţi place de Mia, aşa-i? Fetiţa oftă, cu un aer îngrijorat. Şi ei îi place mult de tine, doar că încă nu ştie.

Mia venise în ultima vreme aproape în fiecare zi şi de fiecare dată se ducea mai întâi direct la Whiskers.

- Mi-aş dori să-şi dea seama mai repede că trebuie să te ia la ea, îi spuse Emily pisoiaşului, şi vocea ei părea descurajată. Mama zice deja că în câteva săptămâni va trebui să vă găsim stăpân. I-am făcut Miei tot felul de aluzii, dar ea parcă nici n-aude, şi, drept să-ţi spun, n-aş vrea să-i spun direct, ca să nu cumva să-şi amintească iar de Sandy şi să fie nefericită. Emily îl scărpină pe Whiskers după urechiuşe. Tu îţi doreşti să fii pisoiul Miei, nu-i aşa? Nu te-am văzut jucându-te cu nimeni atât de frumos. Şi întotdeauna te întristezi când ea pleacă. Ieri ai mieunat tare amărât şi păreai foarte singur, chit că te ghemuiseşi lângă Silky. Fetiţa oftă. Oricum, va trebui să fiţi toţi superdrăguţi şi simpatici diseară, la petrecerea mea, se adresă ea tuturor pisoilor, pe jumătate în glumă, pe jumătate

în serios. Vine şi Mia, vin şi Libby şi Poppy. Adică aşa au zis – că vin dacă nu ninge. Dar e un ger afară! Iar tu, Silky, ai face bine să-ţi aranjezi puţin puii! Pune-le blăniţa de petrecere!

- A, ai umflat toate baloanele, Emily? Excelent! apăru mama în uşa bucătăriei. Le duc în vestibul – o să se ridice în aer şi o să arate foarte frumos. Tu mergi şi schimbă-te! Am rugat-o pe Leah să pună posterul cu „La mulţi ani!” pe uşa de la intrare. Mama se hotărî să intre o clipă în bucătărie şi o strânse pe Emily în braţe. Ai emoţii pentru petrecere?

Emily încuviinţă din cap, râzând.

- Bineînţeles că am emoţii! Dar, mami, e atât de frig afară! Nu ştiu dacă e cea mai bună idee să dormim pe jos!

Mama ei dădu aprobator din cap.

- Ai dreptate. Sper să nu se facă şi mai frig până la Crăciun, e abia noiembrie. Leah intră în casă, frecându-şi mâinile.

- Am îngheţat, gemu ea, dar apoi căscă ochii. Hei, ia uitaţi-vă la Satin!

Pisicuţa cea neagră se clătina pe marginea cuştii şi, sub ochii lor, făcu un salt – mai mult o căzătură – până pe podea, unde se

ridică şi se scutură, încercând să pară că exact asta voise să facă.

- Ah, Dumnezeule!... murmură mama. Ne-am pricopsit! Acum o să umble şi-o să se vâre peste tot. Trebuie să avem mare grijă să ţinem uşa de la bucătărie închisă. Uf, şi tocmai astăzi!

Cele două pisicuţe tărcate stăteau acum în fund, uitându-se fix peste marginea cuştii, la sora lor, cu nişte ochi rotunzi uriaşi, ca şi cum nu le venea să creadă ce reuşise să facă. Satin pornise să cerceteze bucătăria şi adulmeca gânditoare picioarele mesei.

- S-o las să exploreze puţin? întrebă Emily, şi mama ei încuviinţă din cap.

- Probabil o să obosească repede. Hai, du-te şi te schimbă – dintr-o clipă într-alta îţi vin musafirele! Ai grijă doar să închizi uşa la bucătărie!

Mia se uită la pisicuţe puţin îngrijorată. Libby şi Poppy tocmai sosiseră, şi, dintr- odată, bucătăria se umpluse de larmă. Spera ca asta să nu-i deranjeze pe Silky şi pe pui.

Dar Satin şi cele două tărcate păreau încântate să fie centrul atenţiei. Se dădură în spectacol jucându-se cu un ghem de lână şi apoi se căţărară în poala musafirilor. Satin se ghemui comod pe genunchii lui Libby, în timp ce pisicuţele tărcate se luptau încă pentru sulul de lână. în cuşcă nu mai rămăsese decât Whiskers, care se ascundea în spatele lui Silky.

- Motănelul alb e atât de dulce! spuse Poppy, întinzând mâna în cuşcă după el.

Whiskers se retrase, sfios, din calea mâinii, dar ea nu păru să observe: îl prinse pe sub lăbuţele din faţă şi-l scoase din adăpostul lui sigur, legănându-i toată partea din spate a corpului.

- Nu-l speria!... zise Mia îngrijorată.

îi venea să i-l smulgă lui Poppy din mâini. Nu pentru că Poppy ar fi vrut de fapt să-l sperie; pur şi simplu nu ştia cum trebuie să-l ţină. Doar că Whiskers nu era al ei, al Miei. Nu putea să facă ea pe şefa. Iar dacă îl lua brusc din mâinile lui Poppy, n-ar fi făcut decât să-l sperie mai rău. Din păcate, Emily ieşise din cameră ca să-şi ajute mama să pună pe umeraşe hainele musafirelor, altfel Mia ştia că ar fi intervenit într-un fel.

Poppy se aşeză pe podea, cu Whiskers în braţe, şi încercă să-l mângâie. Dar pisoiaşul se răzvrăti: voia să scape de fetiţa aceasta gălăgioasă şi cam înfricoşătoare, aşa că şuieră nervos şi-şi înfipse gheruţele.

Poppy scoase un soi de chiţăit.

- Ah, m-a zgâriat! îşi smuci ea piciorul, şi Whiskers îi alunecă din poale, aterizând pe podea cu un miorlăit speriat.

- Ssst, ssst!... Vino-ncoace, Whiskers! Mia îi întinse o mână binevoitoare, şi el se apropie, tiptil şi bucuros, de ea, îngropându-se în fusta ei când fetiţa îl luă în poală. N-a vrut să te zgârie, îi spuse ea lui Poppy. E doar puţin mai sfios decât ceilalţi pisoi.

Poppy dădu din cap.

- E simpatic, dar îmi plac mai mult cele două tărcate. Fac atâtea giumbuşlucuri! Ia uite, una din ele şi-a încâlcit lăbuţele în firul de lână!

Mia îl mângâie pe Whiskers şi oftă. Şi el făcea tot felul de „giumbuşlucuri”, de pildă, când tremura din mustăţile uriaşe în timp ce căsca sau când îşi vâra lăbuţele din faţă în castronul cu mâncare, acum, după ce puii trecuseră la hrană solidă. Doar că Satin şi pisicuţele tărcate erau mult mai jucăuşe – toată lumea le observa primele.

- Trebuie să fii puţin mai prietenos, îi şopti ea lui Whiskers. N-ai să-ţi găseşti stăpân dacă te tot ascunzi în cuşcă. În câteva săptămâni o să înceapă să vină oameni, ca să vadă dacă le convine să te ia acasă la ei. Trebuie să le arăţi tuturor cât eşti de grozav, zâmbi Mia, dar cu tristeţe.

Ar fi vrut ca Whiskers să aibă un cămin plăcut şi confortabil, dar, pe de altă parte, dacă el rămânea la Emily, însemna că ea avea să-l mai poată vedea. Mama lui Emily îi tot spunea că nu vor s-o păstreze decât pe Satin; şi totuşi, dacă nu găseau un stăpân potrivit pentru Whiskers, poate se răzgândea...

Whiskers nu înţelegea ce-i tot şopteşte Mia, dar îi plăcea s-o asculte şi se simţea în siguranţă lângă ea. începu să toarcă, încet de tot, şi-i împinse uşor mâna cu boticul.

- Ce ziceţi, ne uităm la film din sacii de dormit? propuse Emily, luând un castron cu popcorn din cuptorul cu microunde. Ah, miroase delicios!

- Clar, răspunse Poppy.

- Putem să-i aducem şi pe pisoiaşi? întrebă Libby pe un ton rugător. Mama lui Emily se gândi puţin.

- Cred că da, dar nu pentru mult timp. Oricum, în curând o să vrea să se întoarcă la Silky. Iar după film, fetelor, trebuie să mergeţi şi voi la culcare. Se face târziu.

Cele patru prietene dădură toate din cap, cu figuri de îngeraşi, dar Emily îi făcu Miei cu ochiul pe la spatele mamei.

- Am o rezervă secretă de ciocolată, şopti ea. îl aduci pe Whiskers? Mia dădu din cap aprobator.

- Crezi că o să se simtă bine aici? Am impresia că preferă să stea în cuşcă, nu? Emily scutură din cap.

- Dacă îl ţii în braţe şi-l alinţi, nu cred c-o să mai prefere. Mia se înroşi.

- Ţi se pare că-i place atât de mult de mine? Emily dădu ochii peste cap.

- Bineînţeles că-i place! Se vede de la o poştă!

Mia trecu în camera de zi şi se vârî în sacul ei de dormit, acoperindu-se bine – deşi caloriferele ardeau, pe podea era destul de rece. Mama lui Emily le spusese că ar fi ideal să doarmă strânse una într-alta, ca să-şi ţină de cald, ca pinguinii, şi le adusese mai multe pături. Whiskers se aşeză pe burtica ei, torcând încetişor, ca pentru sine. Era fericit. Nu fusese sigur că se va simţi bine în compania celor două fetiţe gălăgioase care tot încercau să-l ia în braţe, dar acum o avea pe Mia, care, de data asta, nu părea să mai vrea să plece. Lângă ea, putea până la urmă să se împace şi cu prietenele ei mai zgomotoase.

Mia abia dacă se uită la film. îl privea pe Whiskers, ghemuit deasupra sacului ei de dormit, şi-l mângâia cu blândeţe. Avea blăniţa atât de moale! Şi era atât de mic – cu totul altfel decât Sandy!

După o vreme, surorile lui se retraseră încetişor în bucătărie, căutând-o pe Silky. Whiskers se încovrigă însă pe sacul Miei şi adormi buştean – până dimineaţă.

Capitolul şase

- Ah, Mia! râse tatăl ei. Cum ai reuşit să-l convingi?

Tocmai venise s-o ia după noaptea petrecută la Emily. Libby şi Poppy plecaseră deja: trebuiau să ajungă la cursul de dans.

Mia clătină din cap, dar cu foarte mare grijă.

- Nu l-am convins eu, tati. El a venit şi s-a căţărat. Cred că e cu ochii la pâinea mea prăjită.

Whiskers, cocoţat pe umărul Miei, torcea sonor, şi Mia chicoti, căci mustăţile lui lungi o gâdilau pe obraz.

- Ah, n-am niciun chef să mă duc acasă şi să nu-l mai văd! Tatăl

ei schimbă o privire plină de înţeles cu mama lui Emily.

- Când o să puteţi plasa puii?

- M-am documentat puţin, şi se pare că vârsta ideală e zece-douăsprezece săptămâni. Ai noştri au patru acum, aşa că o să

facă zece pe la mijlocul lui decembrie. Deci cam pe-atunci aş vrea să-i şi dăm. E cam aproape de Crăciun, asta-i singura problemă. Toată lumea o să fie ocupată cu cadourile, şi n-aş vrea ca oamenii să-i ia ca să-i dăruiască.

- De ce nu? întrebă Mia.

I se părea că un pisoi ar fi fost un dar excelent de Crăciun. La urma urmei, de ziua ei, Emily o primise pe Satin.

- Lumea cumpără câteodată pisoi ca să-i dea în dar copiilor fără să ia în considerare faptul că pisoii aceia o să crească, o să devină pisici adulte, care au nevoie de îngrijire. Şi care riscă astfel să fie abandonate în cele din urmă, adăugă mama lui Emily cu voce tristă. Din fericire, majoritatea pisoilor se nasc primăvara sau vara. Silky a fost o întârziată!

Mia întinse mâna şi-l scărpină pe Whiskers sub bărbie. îl simţea torcând chiar lângă ceafa ei, transmiţându-i în piele vibraţiile lui liniştitoare.

„Aş putea să te iau acasă”, se gândi ea pentru o clipă. Apoi îşi aminti. Nu voia să aibă altă pisică – după Sandy. Ridică încet mâinile, îşi luă motănelul de pe umăr şi-l duse în cuşcă.

- Iartă-mă, scumpule, trebuie să plec.

Whiskers se uită lung în urma ei, mirat. Oare fetiţei nu-i plăcuse că el stătuse pe umărul ei? De ce pleca? Scoase un vaiet trist, care o făcu pe Mia să se crispeze în timp ce ieşi în grabă în vestibul, să-şi ia lucrurile.

Se despărţi repede de Emily. Se simţea prost să plece aşa pe fugă, dar pur şi simplu nu era în stare să mai stea. în drum spre casă nu scoase aproape nicio vorbă, deşi tatăl ei încercă de mai multe ori s-o întrebe cum se distraseră.

- Mia, te-ai mai gândit?... începu el în timp ce duceau lucrurile în casă. Am auzit-o pe mama lui Emily spunând că trebuie să găsească stăpâni pisoilor şi mă întrebam... Pari să te înţelegi foarte bine cu Whiskers...

Se opri însă când fetiţa ridică spre el o privire înecată în lacrimi.

- Nu pot, şopti ea. Am crezut că pot, dar... cum rămâne cu Sandy? N-am de gând să-l uit! Nu vreau să mai am nicio pisică, niciodată!

- Nu e nevoie să-l uiţi, Mia... dădu să spună tatăl, dar fetiţa se repezi pe scară în camera ei şi trânti uşa în urmă.

în următoarele săptămâni, Emily o ţinu pe Mia la curent cu noutăţile. Ai ei începuseră să caute stăpâni pentru pisoi. Mama pusese un anunţ la chioşcul de ziare şi în alte magazine din împrejurimi unde erau panouri, şi primiseră deja două sau trei apeluri de la oameni care ar fi fost interesaţi să-i cumpere.

- O doamnă Maria vine sâmbătă să-i vadă pe toţi, îi spuse ea Miei în timp ce-şi mâncau prânzul la pachet. Pe de o parte, mă bucur foarte mult, pe de alta, îmi pare rău. Aş vrea ca toţi să nimerească stăpâni foarte buni. Emily clătină din cap. Cel puţin, Satin o să rămână la noi.

Mia dădu din cap. Şi ea voia ca puii să aibă un cămin confortabil. Mai ales Whiskers. Avea nevoie de un stăpân care să-l iubească fără reţineri, care să nu-şi amintească tot timpul de vreo fostă pisică. Toate privirile cu subînţeles pe care i le aruncau şi Emily, şi părinţii ei n-aveau niciun rost. Sandy era motanul ei pentru totdeauna. Nu-l putea înlocui, nici măcar cu Whiskers.

Mama lui Emily o conduse pe Maria în bucătărie, unde Emily şi Leah se jucau cu pisoii.

- Ah, ce simpatici sunt! Câţi aveţi? întrebă Maria râzând, căci una dintre pisicuţele tărcate se grăbise deja să-i adulmece încălţările.

- Patru, dar pe Satin o păstrăm, pe cea neagră. Mai sunt două pisicuţe tărcate şi pisoiul alb. Dumneavoastră voiaţi unul singur? o întrebă mama lui Emily. Noi ne gândeam că ar fi bine ca

fetiţele să rămână împreună – se înţeleg foarte bine şi sunt foarte legate una de alta.

- Da, nu-mi propusesem să iau decât unul, zise Maria. Dar nu văd niciun pisoi alb...

- Hei, era aici acum un minut! Leah aruncă o privire prin bucătărie. Of, de când sunt în stare să iasă din adăpost, cutreieră toată casa.

- Cel alb e puţin cam sfios, preciză mama lui Emily. Dar, după ce se obişnuieşte cu dumneavoastră, e un pisoi foarte dulce. Uitaţi-1! zâmbi ea şi arătă spre cutie, unde, de sub pledul pufos, se iţea un căpşor alb. îl scot eu de acolo.

îl ridică şi vru să i-l dea Măriei, dar Whiskers miorlăi înspăimântat şi şuieră. îşi întinsese lăbuţele ţepene şi coada i se zbârlise de două ori mai groasă.

- O, Doamne, nu-l siliţi dacă nu vrea! spuse Maria cu voce îngrijorată. Bietul de el, pare într-adevăr nervos! Din păcate, în cartierul meu sunt o mulţime de pisici, şi mi-e teamă că n-o să se acomodeze prea bine dacă e atât de timid. îmi pare rău

- sunt sigură c-o să le găsiţi tuturor stăpâni foarte buni.

Mama lui Emily o urmă până la uşă, iar Emily şi Leah se uitară la pisoiaş, care se adăpostise acum în braţele surorii mai mari.

- Ah, Whiskers! murmură Emily. Nimeni n-o să te vrea dacă te porţi aşa de fiecare dată. E atât de aiurea! De fapt, el vrea să fie al Miei, n-am nicio îndoială.

Leah încuviinţă din cap.

- Ştiu. Dar n-o putem sili să-l ia. Poate o s-ajungă ea la concluzia asta, până la

urmă. Emily oftă.

- De-ar ajunge mai repede!

La vreo două săptămâni după aceea, venind de la şcoală, Mia şi bunica ei trecură într-o zi pe la Emily în drum spre casă şi aflară că nu-i mai avea decât pe Satin şi pe Whiskers.

- Nu mă mir că lui Whiskers nu i-au plăcut cei doi fraţi. Erau prea gălăgioşi, îi povesti mama lui Emily bunicii. Lor li s-a părut superb şi erau foarte hotărâţi să-l ia, dar s-a întâmplat exact ca şi cu Maria. Când au vrut să-l ţină în braţe, el a ţâşnit pur şi simplu pe uşa bucătăriei şi s-a ascuns în dulapul de sub scară! Aşa că băieţii au hotărât să ia pisicuţele în locul lui. Mama lui Emily scoase un hohot de râs. Ziceau că o să le numească Molly şi Polly. Dar nu ştiu cum vor fi în stare să le deosebească!

- Deci numai Whiskers a rămas? întrebă Mia în timp ce mama lui Emily îi făcea bunicii o cafea.

Se aşezase pe canapea şi mângâia ghemul de blăniţă albă care i se culcuşise în poală.

Emily aprobă din cap.

- Măcar o mai are pe Satin să se joace. Dar mama zice clar că n-o să ţinem decât unul. Trebuie să-i găsim lui Whiskers un stăpân, şi nimeni nu vrea un pisoi aşa de urâcios.

- Ba nu e urâcios! exclamă Mia indignată. E un pisoi minunat, doar că-i puţin sfios.

„Dar poate ăsta nu-i un lucru rău”, recunoscu ea în sinea ei. „De fapt, chiar n-aş vrea să plece...”

Pisoiaşul căscă şi se foi ca să-şi găsească din nou o poziţie confortabilă. Mia şi Emily le făcuseră lui şi lui Satin ghemotoace din hârtie de ziar şi le dăduseră de- a dura, să le fugărească, iar acum, el era sleit de puteri. Peste tot în bucătărie rămăseseră însă împrăştiate bucăţi de hârtie. El şi surioara lui făcuseră o treabă excelentă... Whiskers se rostogoli pe spate cu lăbuţele în aer, dând la iveală o burtică grasă şi rozalie. îi plăcea din ce în ce mai tare mâncarea solidă şi, după ce lua câte o masă, devenea pur şi simplu rotund.

- Dar cu tine e cu totul altfel... oftă Emily. Se joacă, bineînţeles, cu mine şi cu Leah şi ne lasă să-l mângâiem, dar nu cred c-o să ajungă să doarmă vreodată pe mine. în niciun caz cu burta-n sus! Asta înseamnă că are cu adevărat încredere în tine, să ştii!

Mia încuviinţă din cap. Nu îndrăzni să răspundă, dar ridică privirea spre bunica. Şi ea zâmbea şi dădea din cap aprobator, ca şi cum ar fi fost de aceeaşi părere cu Emily. „Oare mă port prosteşte?” se gândi fetiţa. „Să fi avut bunica dreptate când a spus, la naşterea pisoilor, că mă agăţ de sentimentele mele faţă de Sandy? Oare mă complac în tristeţe? Poate a venit vremea să renunţ, până la urmă, la el...”

Capitolul şapte

- Atunci vin să te iau pe la şase, Mia, îi spuse bunica într-o zi după şcoală, despărţindu-se de ea la uşa casei lui Emily.

O sărută pe obraz, şi Mia îi făcu veselă cu mâna. Whiskers i se împleticea deja printre picioare, torcând fericit. Torcea în mod clar mai tare de când crescuse, hotărî Mia. Avea deja douăsprezece săptămâni, era suficient de mare ca să-şi găsească stăpân. Dar nimeni nu părea să vrea un motănel alb cam timid şi cam nervos. Miei nu-i părea rău. Abia aştepta să poată petrece mai mult timp cu Whiskers în timpul vacanţei de iarnă. în dimineaţa aceea începuse chiar să ningă, deşi fulgii se topeau atingând pământul. Fetiţa era sigură că Whiskers ar fi arătat minunat dacă l-ar fi scos să se joace cu el în zăpadă. Nu s-ar fi văzut din el decât ochii albaştri!

Pisoiul o bătu uşurel cu lăbuţa pe picior, cerând să fie luat în braţe. Mia venea deja aproape în fiecare zi să-l vadă, dar lui tot îi era dor de ea când rămânea singur. Oare avea să-l ia vreodată definitiv cu ea?

- Bună ziua, domnişorule Whiskers! Fetiţa îl luă în braţe şi-l dezmierdă. Ce vrei să facem azi?

- Teme! spuse Emily, zâmbind cu gura până la urechi şi fluturând foaia pe care învăţătoarea lor, doamna Jones, le-o dăduse de completat despre proiectul pe care îl aveau de făcut în vacanţă.

Era ultima săptămână de şcoală, şi fetele nu prea mai aveau chef de lucru, dar doamna Jones trecea drept cea mai severă învăţătoare din şcoală. Proiectul trebuia trasat în liniile lui generale, cu toate că nu mai era decât puţin peste o săptămână până la Crăciun.

- Trebuie să ne lămurim cu proiectul ăsta, ai uitat? Hai, adu-l şi pe Whiskers!

Emily o luă în braţe pe Satin, lăsând-o pe Silky singură pe hol şi parcă uşurată. Whiskers şi Satin crescuseră mult şi erau acum atât de jucăuşi, încât o sleiau pe biata pisică-mamă de puteri.

- Vine un miros de crochete de peşte, spuse Mia la un moment dat, ceva mai târziu. Uite, Satin şi Whiskers simt şi ei!

Cei doi pisoi se plimbau în sus şi-n jos pe lângă uşa dormitorului, zvâcnind din codiţe de nerăbdare.

- Cred că proiectul nostru sună foarte bine, zise Emily, aruncând o ultimă privire peste ceea ce scriseseră. „Animalele în epoca victoriană”. Pun pariu că nimeni nu s-a mai gândit la asta. E o idee excelentă, Mia.

Prietena ei râse.

- Bun, eu o să fiu cu ideile, iar tu cu scrisul. Cât l-am mângâiat eu pe Whiskers, tu aproape ai terminat planul general. Crezi că e gata ceaiul? Şi parcă mi s-a făcut şi foame de la mirosul ăsta de crochete.

- Ceaiul ar trebui să fie gata. Hai să mergem să vedem!

Emily deschise uşa, şi pisoii ţâşniră afară pe palier, şovăind în capul scărilor. Ar fi vrut să se ducă jos, de unde venea delicioasa aromă de peşte, dar încă nu ştiau prea bine cum stătea treaba cu treptele...

Whiskers se uită rugător la Mia, iar ea râse şi-l luă în braţe. Coborî cu el până la bucătărie, urmată de Emily cu Satin.

Mama lui Emily se întoarse spre ele surâzătoare.

- Ia te uită la pisoiaşi! Nu i-am văzut niciodată atât de flămânzi. Ar cam trebui să le dăm nişte mâncare cu gust de peşte.

- Am impresia că ar prefera de departe crochetele, zise Emily, scoţând conserva din dulap şi luând mâncare din ea cu lingura. Uf, asta miroase groaznic!

Dar Satin şi Whiskers se repeziră la castronaşele lor şi hăpăiră cu poftă.

Mama tocmai turnase ceaiul în căni, când sună telefonul.

- Alo! Bună ziua! răspunse ea, luptându-se să ţină receptorul cu mâna învelită în mănuşa de bucătărie. A, da... Da, într-adevăr. De fapt, ne-a rămas un singur pisoi.

în timp ce mânca, Mia simţi o lăbuţă atingându-i genunchiul. Zâmbi şi rămase cu furculiţa la jumătatea drumului spre gură. Whiskers îşi înfulecase probabil toată porţia şi acum căuta ceva încă mai plăcut de mâncare. Ea îl luă cu grijă în braţe şi îi dădu o bucăţică de crochetă. Mama lui Emily nu era atentă la ei, pentru că vorbea la telefon.

- A, căutaţi un pui alb? Excelent. Pisoiul nostru e cam timid însă, ăsta ar fi singurul neajuns. E foarte prietenos când ajunge să vă cunoască, dar la început s- ar putea să nu vrea să fie luat în braţe.

Persoana de la celălalt capăt al firului nu păru să fie deranjată. Mama lui Emily dădu din cap zâmbitoare.

Whiskers se uită fix la Mia, sperând să mai primească o bucăţică de crochetă. Mustăţile îi tremurau de încântare când ridică lăbuţa s-o bată uşurel pe mână.

Dar ea nu-i mai dădu nimic. Puse furculiţa jos, foarte lent şi fără zgomot, şi se uită drept în ochii lui. Mustăţile pisoiaşului se pleoştiră. Chipul Miei se schimbase; nu mai semăna cu fetiţa care, cu câteva clipe în urmă, îi dădea pe furiş fărâme de mâncare. Acum era palidă şi nefericită. Whiskers mieună, şi urechile i se lipiră de craniu. Ce se petrecea?

- Mâine seară? Da, foarte bine. în regulă, ne vedem atunci. Bună seara! Mama lui Emily puse telefonul jos, surâzând. Cineva vrea să-l vadă pe Whiskers! O doamnă pe nume Miriam, care spune că a mai avut cândva un pisoi mai nervos, aşa că n-o deranjează că el e puţin timid. Şi întotdeauna şi-a dorit un motănel alb. Cred că e aranjamentul perfect!

Emily aprobă din cap, dar se uită îngrijorată la prietena ei.

Mia înghiţi în sec. Era într-adevăr aranjamentul perfect. Whiskers avea să aibă un cămin ideal – dar nu alături de ea. Şi ea era cea care lăsase lucrurile să ajungă aici. Ah, dacă ar fi fost

îndeajuns de curajoasă ca să spună că vrea să fie al ei! Că încă îl iubea pe Sandy, dar că îşi luase rămas-bun de la el!

Se ridică brusc în picioare, cu Whiskers lipit de burta ei, şi i-l trecu lui Emily.

- Iartă-mă, nu mă simt foarte bine. Trebuie să plec acasă, spuse ea, îndreptându- se în grabă spre uşa de la intrare.

- Mia, aşteaptă! O sun pe bunica ta! zise mama lui Emily îngrijorată.

- Nu-i nevoie, mă descurc, răspunse Mia din vestibul, chinuindu-se să tragă lanţul de la uşă.

Ochii i se împăienjeniseră deja de lacrimi. în cele din urmă, lanţul cedă, şi ea se năpusti pe alee.

Mieunând disperat, Whiskers făcu un salt uriaş de pe genunchiul lui Emily şi o luă la goană după Mia. Unde se ducea? Nici măcar nu-l scărpinase după urechi sau sub bărbie, aşa cum făcea de obicei înainte de plecare.

Ţâşni pe uşă în urma ei şi, ajuns pe alee, se uită iute în jur. Nu ieşise niciodată în faţa casei – doar în curtea din spate, şi atunci fusese oricum păzit cu străşnicie. Toată grădina era acoperită cu un strat de geruială, şi din cerul tot mai întunecat se risipea o puzderie de fulgi de zăpadă. Dacă Mia ar fi fost cu el, Whiskers ar fi fugărit ciudatele fărâme pufoase, dar acum abia dacă le observă. Habar n-avea încotro se dusese fetiţa. Se lăsă în fund pe alee şi începu să miorlăie jalnic după ea.

Dar Mia era departe. Ajunsese aproape acasă şi abia mai vedea de lacrimi – cum să mai audă un pisoi care mieuna amărât, părăsit pe alee? Apăsă întruna butonul soneriei, până ce bunica veni să deschidă, cu o expresie îngrijorată.

- A, tu erai, Mia! Dar trebuia să vin eu să te iau... Ce-i cu tine?

- Whiskers, suspină Mia. E prea târziu. Ar fi trebuit să le spun că ţin la el, dar nu le-am spus. Cum am putut să fiu atât de stupidă? Ai avut dreptate de la bun început, bunico, şi acum l-am pierdut!

Bunica o îmbrăţişă.

- Ah, Mia! îmi pare atât de rău! L-a luat cineva? Fetiţa dădu din cap aprobator.

- Vine mâine o doamnă să-l vadă şi o să-i placă mult de el, sunt sigură.

- Mâine? Bunica o trase înăuntru şi închise uşa. Dar, Mia, de ce nu te duci înapoi la Emily şi la mama ei să le explici? Spune-le că-l vrei tu!

- Nu pot! boci Mia. Am tot spus că nu-l vreau, din cauza lui Sandy. O să creadă că iar mă răzgândesc. Şi i-am spus şi tatei că nu mai vreau nicio altă pisică, niciodată! Acum, mami şi tati n-o să mă mai lase să-l iau pe Whiskers. Fetiţa se aşeză pe prima treaptă de la piciorul scării, cu bărbia în mâini. Miriam – doamna care a sunat – zicea că ştie să se poarte cu pisicile mai nervoase şi chiar îl voia. De fapt, Whiskers merită să aibă un asemenea stăpân, se smiorcăi fetiţa. Ar fi trebuit să fiu mai curajoasă înainte să se întâmple aşa ceva.

Bunica se aşeză lângă ea, cu grijă.

- înţeleg ce spui, Mia, dar cred că te judeci prea aspru – şi eşti prea aspră şi cu bietul Whiskers.

Bunica se uită gânditoare la uşa de la intrare. Treptat, un zâmbet vag îi apăru în colţul gurii.

Mia nu-l văzu – îşi ţinea podurile palmei peste ochi, ca să nu mai plângă. Zărea sub pleoape scânteieri albe, care-i aminteau de blăniţa pufoasă a pisoilor.

- Eşti sigură? Emily strâmbă tulburată din nas şi ridică privirea, verificând să nu le vadă doamna Jones că stau de vorbă. N-o să-ţi facă mai rău?

Mia clătină din cap.

- Nu. Chiar vreau să-mi iau la revedere de la el. De fapt, trebuie. Probabil o să mă simt groaznic, dar ar fi şi mai groaznic să nu-l mai văd niciodată.

- Bănuiesc că da, oftă Emily. Miriam părea foarte drăguţă, din ce spunea mama.

- Ştiu, şopti Mia. Apoi scutură din cap, încercând să nu se gândească la cum avea să se despartă de Whiskers. Trebuie să scriem despre animalele din perioada victoriană. Ai adus cartea de la bibliotecă?

Se apucară de lucru; doamna Jones fusese de părere că ideea lor era foarte bună. Dar, de fiecare dată când se oprea din scris, Mia se întrista din nou, amintindu-şi de blăniţa albă a lui Whiskers şi de mustăţile lui uimitoare. Se deosebea mult de Sandy, şi totuşi, şi el avea ceva special. Felul cum de fiecare dată voia să stea în braţe la ea şi cum i se căţăra aproape pe nesimţite pe umăr.

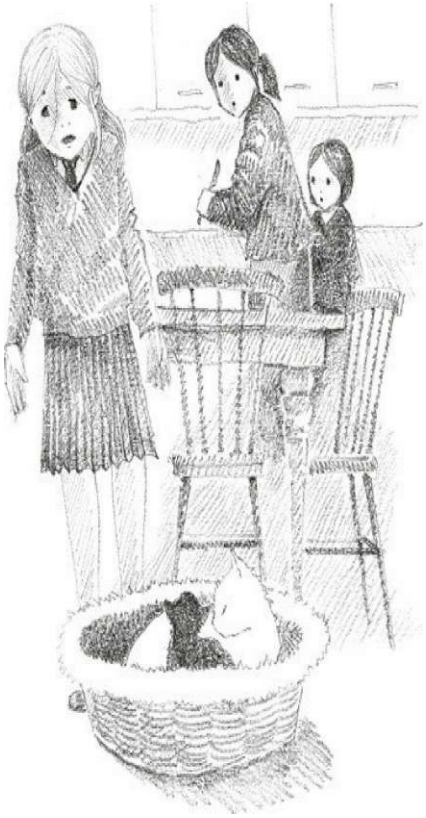

„Oricum, în curând o să fie prea mare ca să mai poată face asta”, se gândea Mia şi înghiţea în sec, nefericită. Ea, cu siguranţă, n-avea să mai vadă cum va arăta Whiskers ca motan în toată firea.

în ziua aceea nu reuşi să-şi dea seama dacă timpul zboară sau se târăşte. Orele părură să dureze o veşnicie, dar vremea să se întoarcă acasă veni parcă prea repede. Avu impresia că nu-i ia decât un minut să-şi pună haina, să-şi strângă lucrurile şi să se îndrepte apoi, împreună cu Emily, spre poarta şcolii, unde le aştepta Leah. Iar drumul până acasă la Emily îl străbătură parcă în doar câteva secunde. Când intră în vestibul în urma prietenei sale, Mia simţi aproape că i se face greaţă.

Se aştepta ca Whiskers să sară la ea, deja torcând, aşa cum făcea întotdeauna, dar casa era tăcută. Pe Silky şi pe Satin cele două fete le găsiră încovrigate în vechiul lor coş.

Mia simţi că i se pune un nod în gât.

- Unde e Whiskers? o întrebă pe mama lui Emily. Se uită în jur, sperând că pisoiul se ascunde şi că dintr-o clipă într-alta o să sară la ea. Dar, de fapt, ştia că e în zadar. Nu mai e, nu? A venit deja doamna aceea să-l ia?

Mama lui Emily dădu să spună ceva, dar Mia nu putu s-o asculte. Venise prea târziu – chiar şi să-şi ia rămas-bun!

Emily se întoarse repede spre ea şi încercă s-o strângă în braţe, dar Mia o împinse uşor la o parte, ieşi în fugă şi se repezi pe stradă, spre casă.

Bunica îi deschise uşa cu o figură veselă, dar Mia abia dacă o văzu. Nici măcar nu se opri s-o asculte. Se năpusti pur şi simplu pe scări până în camera ei, se aruncă pe pat şi, luând în braţe păturica lui Sandy, izbucni în plâns.

Acum îi pierduse pe amândoi.

Capitolul opt

Whiskers adulmecă îngrijorat camera necunoscută. Nu-şi dădea seama ce se întâmplă. Fusese adus aici într-o cutie, şi călătoria nu-i plăcuse: în timp ce aluneca dintr-o parte într-alta, zgâriase cu gheruţele pereţii de carton, mieunând şi şuierând. Apoi fusese scos şi lăsat în locul acesta nou şi ciudat. Era sigur că nu mai fusese aici niciodată, şi totuşi îi mirosea cumva cunoscut, plus că găsise un castron cu mâncarea sa preferată şi unul cu apă. Doamna cea bătrână îi urmărise mişcările, dar nu încercase să-l ia în braţe. Stătuse doar, foarte liniştită, şi din când în când îi murmurase câteva cuvinte blajine. Whiskers o cunoştea: venise uneori în vizită împreună cu Mia. Atunci de ce nu era şi Mia aici?

Era o situaţie foarte bizară. Pisoiaşul sperase că fetiţa avea să vină să-l vadă, după ce dispăruse atât de repede cu o zi înainte. Dar dacă ea nu ştia unde fusese adus? Trebuia să se întoarcă acasă, pentru ca Mia să-l poată găsi.

Doamna cea bătrână plecase: se grăbise să iasă când sunase soneria. închisese uşa în urma ei, observă Whiskers, care adulmecă grijuliu tocul. Sau cel puţin o apropiase. De fapt, lănţugul nu se prinsese de tot. Whiskers o împinse cu nasul, şi uşa se mai depărtă puţin. Curios, motănelul îşi iţi mustăţile în hol, apoi nasul, apoi tot corpul... şi o porni în căutarea Miei.

înaintă cu paşi mici şi repezi pe coridor. Boticul îi zvâcnea – se simţea dezorientat. Poate totuşi Mia venise până la urmă să-l caute. Era sigur că-i simte mirosul în aer – sau i se părea numai? Se uită dintr-o parte într-alta, întrebându- se încotro s-o ia. Din spatele lui veneau efluvii aromate de mâncare, dar, judecând după zgomotele care se auzeau, el ar fi zis că la etaj erau oameni, nu la parter. Of, scările astea...

Pisoiul se apropie de ele şi se uită în susul lor. Erau foarte abrupte. Din fericire, fuseseră acoperite cu un covor, altfel Whiskers n-ar fi avut în ce să-şi înfigă gheruţele ca să se tragă în sus. Se căţără cu chiu cu vai pe prima treaptă, sim- ţindu-se mândru de realizarea lui. îşi linse lăbuţa şi dădu cu ea după ureche ca să-şi îndrepte blana, apoi se apucă de următoarea treaptă. Şi tot aşa...

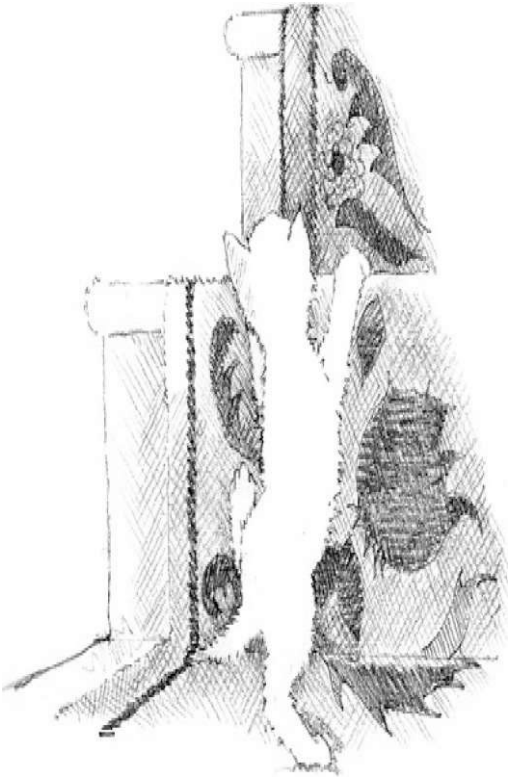

îi luă câteva minute bune să suie până pe palierul de la etaj, iar pe ultima treaptă se rostogoli pur şi simplu, gâfâind. îl dureau gheruţele. Dar reuşise! Auzea voci venind din spatele unei uşi apropiate. Whiskers îşi lăsă urechile pe spate. Cuvintele nu sunau prea plăcut. Cineva era supărat. Cealaltă voce îi aparţinea doamnei mai în vârstă care fusese cu el în cămăruţa de la parter. Vorbea din nou cu glasul ei calm şi blând.

Uşa era puţintel întredeschisă, şi motănaşul vârî cu precauţie capul şi se uită curios. Doamna cea bătrână şedea pe pat, şi alături de ea era o fetiţă întinsă cu faţa în jos, care plângea şi pe care doamna o mângâia pe păr. Whiskers adulmecă din nou. N-o auzise niciodată pe Mia să scoată asemenea sunete, dar era sigur că ea e. Oare avea să se bucure să-l vadă? Ce păţise oare? Pisoiul şovăi la uşă, neştiind ce să facă.

Apoi doamna cea bătrână ridică ochii şi-l zări. Preţ de o clipă, pe faţă i se zugrăvi uimirea, dar apoi zâmbi şi întinse mâna spre el, frecându-şi degetele între ele, cu o expresie binevoitoare pe faţă. îl chema să se apropie.

- Mia, draga mea, ascultă-mă puţin! Vreau să-ţi spun ceva. Ţi-aş fi spus imediat dacă nu mi-ar fi luat atât de mult să urc afurisitele astea de scări.

- Of, iartă-mă, bunico! Ştiu că n-ar trebui să urci scările. Ah, ar fi trebuit de mult să-i spun mamei lui Emily că-l vreau pe Whiskers... suspină fetiţa cu voce înăbuşită.

Poftim, îi rostise numele! Da, Mia era – nu mai încăpea îndoială. Mirosul era în mod cert al ei, şi tocmai îi spusese pe nume, chiar dacă avea un glas ciudat.

Whiskers străbătu în salturi camera şi se uită supărat în sus, către pat. Cum să se caţere? Doamna întinse braţul surâzătoare şi-l ridică.

- Mia...

Ei da, avusese dreptate! Whiskers o porni clătinându-se pe cuvertura moale până ajunse lângă capul Miei, care zăcea cu părul răvăşit peste o pătură albastră pufoasă. O împinse uşor cu boticul, dar ea nu observă, aşa că el repetă gestul, de data asta puţin mai tare.

Fetiţa înălţă capul. Avea ochii umflaţi şi împăienjeniţi de lacrimi, încât, pentru o clipă, nu înţelese.

Apoi Whiskers începu să toarcă triumfător. O găsise!

- Whiskers! exclamă fetiţa. Ce cauţi aici? De ce nu eşti cu noua ta stăpână? Ai fugit de la ea? Emily o să se sperie rău.

Se strădui să se ridice în capul oaselor şi se uită cu nedumerire la pisoiaşul alb care stătea mulţumit în vârful patului.

- Asta încercam să-ţi spun, zise bunica afectuoasă. Când ai venit aseară atât de supărată, am avut o discuţie cu părinţii tăi, şi am căzut toţi de acord. Tatăl tău era oricum convins că ar trebui să-l adopţi pe Whiskers. Voia de multă vreme să ţi-l aducă, dar mama ta şi-a tot făcut griji că asta te-ar fi amărât şi mai tare. Aşa că eu şi tatăl tău ne-am dus acasă la Emily azi-dimineaţă, după ce-ai plecat la şcoală, şi am stat de vorbă cu mama ei. I-am spus că vrem să-l iei tu pe Whiskers. Şi, de fapt, îl vreau un pic şi eu, ca să am companie cât timp eşti tu la şcoală. Ştiu că n-ar trebui să dăm pui de animale cadou, dar poţi să-l consideri un cadou de Crăciun sosit puţin mai devreme. Bunica zâmbi, uşor neliniştită. Mama ta era supărată că trebuie să rămână neapărat la serviciu în după-amiaza asta. Ar fi vrut să vadă ce figură faci când primeşti vestea.

- Dar doamna care a sunat? Miriam? murmură Mia.

Gândurile i se învârtejeau în cap: încerca să priceapă tot ce se întâmplase într-un timp atât de scurt.

- A sunat-o mama lui Emily şi i-a explicat ce şi cum. Se pare că a fost foarte înţelegătoare. Nu demult i-a murit şi ei o pisică, şi a spus că ştie cât e de greu.

- Deci Whiskers e într-adevăr al nostru?

Mia se uită la pisoiaşul care mirosea interesat pătura lui Sandy. Mustăţile îi păreau neverosimil de albe pe fondul bleumarin. întinse mâna şi-l gâdilă cu un singur deget sub bărbie. Nu îndrăznea să facă mai mult. Avea impresia că e într- un vis, că motănelul e o făptură ireală şi că, dacă-l atinge, ar putea să dispară ca un balon de săpun.

Dar Whiskers n-avea de gând să dispară. începu să toarcă zgomotos şi ridică spre ea ochii lui mari şi albaştri. Părea nespus de mulţumit de sine.

- Da, eşti un pisoi isteţ că ai nimerit drumul până aici, îi spuse bunica zâmbind. Credeam că l-am închis în camera mea de zi. N-am vrut să bântuie prin casă şi să aibă impresia că s-a rătăcit. Dar se vede că a găsit o cale de ieşire. A vrut să vină să te caute.

Mia încuviinţă din cap.

- Uite-l, s-a aşezat pe pătura lui Sandy! şopti ea deodată şi simţi cum i se pune un nod în piept.

Bunica dădu din cap.

- Aşa e.

Mia inspiră adânc. Whiskers o atinse cu boticul pe genunchi şi se ridică în patru labe, răsucindu-se de câteva ori până îşi găsi poziţia optimă, cu nasul lipit de vârful cozii. Semăna cu o pernuţă albă pufoasă.

Mia răsuflă încet, tremurător. Pe pătura lui Sandy erau acum firicele albe de păr amestecate cu cele roşcate.

Motănelul deschise un ochi şi căscă, dând la iveală limbuţă zmeurie. Apoi se ghemui mai adânc pe pătură şi adormi.

Ca şi cum locul lui era acolo.

Mia căscă, se rostogoli pe o parte şi îl simţi pe Whiskers oftând prin somn lângă ea. Trebuise să mute pătura albastră pe o latură

a patului. Motănelului îi plăcea să doarmă între ea şi perete, cu toate că Mia se temea uneori că ar putea să-l strivească sub ea.

îşi îngropă capul în pernă şi suspină fericită. Judecând după cât era de întuneric, nu părea să fie încă ora de trezire. Apoi deschise ochii brusc. Era Crăciunul!

- Whiskers! Ia uite, cizmuliţa mea de la Moş! Fetiţa se ridică în capul oaselor şi iscodi de la distanţă, fericită, cizmuliţa cu dungi albe şi roşii care părea să plesnească la cusături de plină ce era. Ochi imediat un pachet cu caramelele ei preferate, pus chiar deasupra. Şi sunt şi gustări pentru pisici! Uite, din cele cu gust de peşte, cum îţi plac ţie!

Whiskers începu să toarcă de încântare. Nu ştia de ce Mia voise să se trezească aşa devreme, dar el era gata de orice sacrificiu pentru o mână de gustări cu aromă de peşte. în timp ce Mia scotea cadourile din cizmuliţă, el dădea încântat din lăbuţe, încercând să prindă panglicile cu care fuseseră legate pachetele.

- E aproape şapte dimineaţa, zise Mia în cele din urmă. Oare mami şi tati s-ar supăra dacă-i trezesc acum? Sau bunica?

Se dădu jos din pat şi-şi puse repede halatul, apoi ieşi în picioarele goale pe palier, cu Whiskers pe urmele ei. Vârî capul pe uşa de la camera părinţilor, dar amândoi dormeau încă neîntorşi. în seara de Ajun, tatăl ei spusese că, pentru el, cel mai bun cadou de Crăciun ar fi să poată dormi dimineaţă până târziu, aşa că fetiţa îl luă în braţe pe Whiskers, ca nu cumva pisoiul să sară pe patul părinţilor şi să-i trezească. Nu-l aveau decât de o săptămână, dar motănelul făcuse deja o pasiune pentru degetele de la picioare ale tatălui ei. îi plăcea să sară drept pe ele, şi Mia se gândi că acum nu era probabil cel mai potrivit mod de a-l trezi din somn.

Se furişă în jos pe scări. Bunica se scula întotdeauna devreme; spunea că asta are legătură cu vârsta: la şaptezeci de ani nu mai ai nevoie de atâta somn. Fetiţa şovăi la uşa micului apartament.

- Te-am auzit, Mia! Bună dimineaţa! răzbătu glasul cunoscut din spatele uşii. Mia se strecură înăuntru.

- Te-ai trezit deja! spuse ea, mirată.

Bunica şedea în fotoliul ei, cu o revistă şi o ceaşcă de ceai.

- Da, şi mă bucur că ai venit. Am un cadou special pentru tine.

Se întinse spre măsuţă şi luă de acolo un pachet plat, dreptunghiular, învelit în hârtie lucioasă de sărbătoare şi legat cu o fundă generoasă. Bunicii îi plăcea să împacheteze cadouri.

- „Pentru Mia, cu multă, multă dragoste – de Crăciun şi pentru tot curajul ei”, citi fetiţa pe etichetă. Nu înţeleg.

- Deschide-l şi ai să vezi! dădu bunica din cap cu însufleţire.

Fetiţa îl puse pe Whiskers pe podea, apoi dezlegă funda şi desfăcu ambalajul.

- Ah, bunico! Ce frumoasă e!

Părea un fel de cutie, cu o pisică pictată pe capac.

- Da, dar încă n-ai văzut ce e înăuntru. Deschide-o!

Nu era de fapt o cutie, îşi dădu seama Mia când o deschise. Era o ramă foto care se plia la mijloc, făcută pentru a pune două fotografii una lângă alta.

Două fotografii cu două pisici deosebite.

Mia zâmbi, şi ochii i se înceţoşară de lacrimi – erau lacrimi de fericire. în stânga era Sandy, care o privea drept în faţă, cu urechile ciulite. Bunica îl surprinsese probabil exact în clipa când observase vreun fluture, se gândi Mia. Lui Sandy îi plăcea la nebunie să prindă fluturi...

Iar în dreapta era o poză cu micul ei Whiskers, aşezat pe pervazul ferestrei din camera de zi a bunicii. Soarele de iarnă îi lumina mustăţile uriaşe, făcându-le să sclipească.

- Mulţumesc, bunico, e un cadou minunat!

Mia o îmbrăţişă şi, auzind deodată un foşnet, râse fericită. Pisoiaşul sărise pe hârtia de împachetat şi ţopăia pe ea încolo şi-ncoace, ca şi cum ar fi încercat să prindă ceva nevăzut. Poate, când mai creştea, şi lui avea să-i placă să alerge după fluturi...

In aceeaşi serie:

Prima mea lectură
PUFI
PISICUȚA RĂTĂCITĂ ÎN ZĂPADĂ
Holly Webb

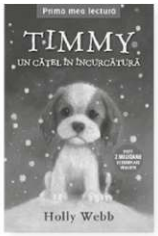
Prima mea lectură
TIMMY
UN CĂȚEL ÎN ÎNCURCĂTURĂ
Holly Webb

Prima mea lectură
BISCUIT
O PISICUȚĂ SPERIATĂ
Holly Webb

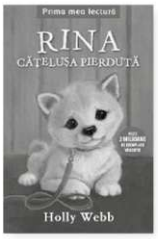
Prima mea lectură
RINA
CĂȚELUȘA PIERDUTĂ
Holly Webb

Prima mea lectură
CATKIN
PISICUȚA SECRETĂ
Holly Webb

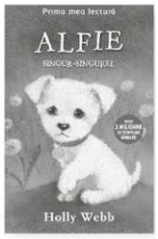
Prima mea lectură
ALFIE
SINGUR-SINGUREL
Holly Webb

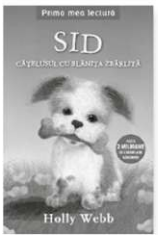
Prima mea lectură
SID
CĂȚELUȘUL CU BLĂNIȚA ZBURLITĂ
Holly Webb

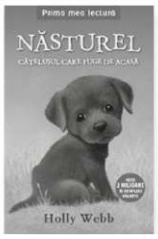
Prima mea lectură
NĂSTUREL
CĂȚELUȘUL CARE FUGE DE ACASĂ
Holly Webb

Prima mea lectură
PUFI
PISICUȚA RĂTĂCITĂ PRIN VIȘCOL
Holly Webb

HARRY

UN CATH.OS FARA AfijfOST

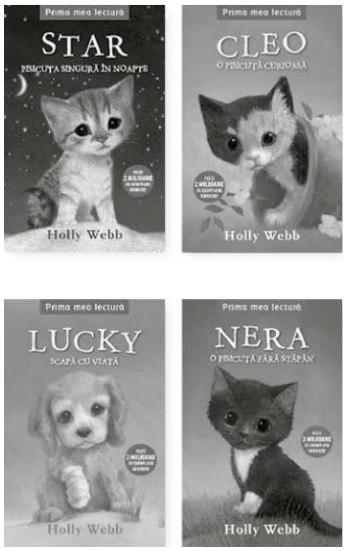

Holly Webb

SAM

ciTimjULrUjuT

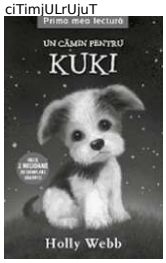

SAMMY

Ra -i^iorsrrsiio?

Holly Webb

Holly Webb

Holly Webb trăiește în Berkshire, împreună cu soțul și cu cei trei copii. Pisicile ei fac mereu gălăgie în jur când scriitoarea stă și scrie la computer.

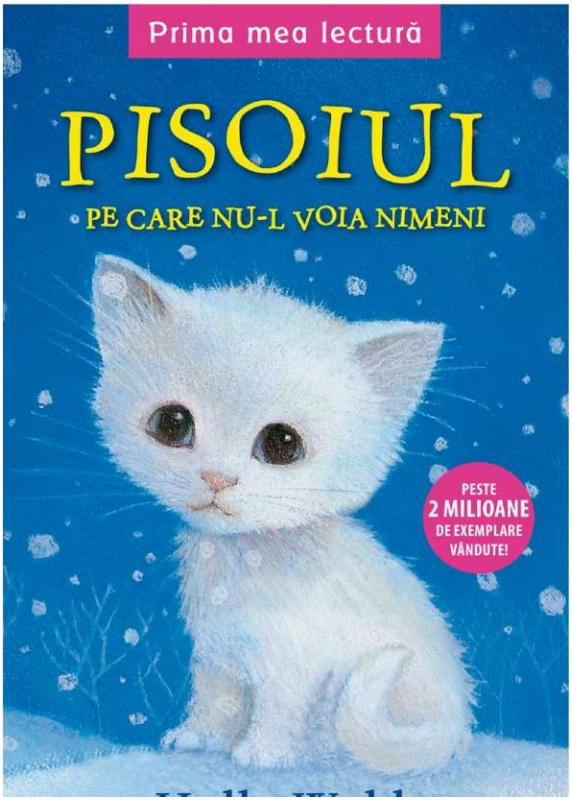
Prima mea lectură
PISOIUL
PE CARE NU-L VOIA NIMENI
PESTE
2 MILIOANE
DE EXEMPLARE
VÂNDUTE!

Capitolul unu

Capitolul doi

Capitolul trei

Capitolul patru

Capitolul cinci

Capitolul şase

Capitolul şapte

Capitolul opt